

ДЕТЕКТИВИ С МАШИНА НА ВРЕМЕТО

Фабиан Ленк

Съкровището на викингите

Криминални загадки

ИЗДАТЕЛСТВО
ФЮТ

ФАБИАН ЛЕНК
СЪКРОВИЩЕТО НА
ВИКИНГИТЕ

Превод: Десислава Лазарова

chitanka.info

Юлиан, Ким и Леон откриват тайнати на една стара библиотека: магическият Темпус е машина на времето, която може да ги отведе на всяко място в миналото. Те пътуват по следите на престъпници в различни исторически епохи. Техните пътешествия във времето се превръщат в опасни приключения.

Хайтхабу — 965 г. Зловещи същества нападат викингите. Ярла Ерик — смелият водач на викингите, притежава меча на Один, но магическото оръжие не им помага.

Кои са нападателите? Наистина ли са троли?

Детективите от машината на времето се натъкват на невероятна следа...

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

[1] Темпус — (от лат.) — време. — Б.пр. ↑

СПОР В БИБЛИОТЕКАТА

Старата библиотека на манастира „Свети Бартоломей“ в Зибентан беше потънала в тишина. Преди час, след като изпрати и последния посетител, библиотекарката угаси лампите и си тръгна. Но в една от големите читални имаше някой! Три деца и една котка!

Два часа хлапетата умуваха над дебелите книги по история, а през това време котката, хубава като картина, лежеше на перваза на прозореца и се взираше в здрача навън. Есента се настаняваше в Зибентан и доведе със себе си купища облаци. Ръмеше дъжд.

— Този Тебелман ще ни довърши! — изпъшка Ким. — Съчинение от четири страници! Толкова много не е искал досега!

Заедно с учителя по история и съучениците си, приятелите посетиха музея на викингите близо до северногерманския град Шлезвиг. Музеят се намиреше на мястото на прославения викингски град Хайтхабу^[1]. И сега децата трябваше да напишат съчинение за Хайтхабу.

Леон извади от папката си червен маркер:

— Не се вълнувай толкова, викингите са необятна тема.

Той посегна за линейката и подчерта с червено заглавието: „Животът на викингите“.

Ким склочи ръце на тила си:

— Необятна ли? — изсумтя пренебрежително тя. — Историята на викингите може да се разкаже на половин страничка. Та те са били просто банда разбойници!

Леон вдигна глава:

— Какви ги говориш? Викингите са били смели воители, опитни занаятчии и ковачи. Спомни си уникалния меч, който видяхме на изложбата! Забеляза ли колко сложни рисунки имаше по дръжката му!

Юлиан се съгласи:

— Прав си! Мечът си го бива! Викингите вярвали, че някои мечове притежават магична сила. Този меч сигурно е бил точно такъв.

Леон кимна въодушевено:

— И аз така мисля. Жалко само, че археолозите не са сигурни на кого е принадлежал. Може пък да е бил на ярла^[2] — вождът на викингите. Ярлите били управители на датския крал, на когото викингите се подчинявали.

Ким махна отегчено с ръка, но Леон се ядоса и продължи:

— Викингите са били забележителни откриватели и невероятни мореплаватели! — възкликна той. — Спомни си какъв кораб имаше в музея!

Ким се изсмя:

— Старата черупка нямаше дори каюта. Римляните и гърците строели много по-добри кораби — при това няколко столетия преди викингите!

Леон затвори шумно книгата.

— Ким, ти наистина нищо не разбираш — изпъшка той. — С такава черупка, както я наричаш, викингите са стигнали до Америка!

Ким изобщо не се впечатли:

— И какво са правили там? Същото, което са правили навсякъде: грабили и подпалвали! Тези диваци не ми допадат.

Леон завъртя очи нервно:

— Пълна си с предразсъдъци!

Той си спомни с възхищение разказа на Тебелман за вълшебните мечове, прекрасните елфи^[3], подлите троли^[4] и могъщите богове.

— Ако викингите са били само тъпи диваци, не биха станали толкова добри мореплаватели, нямаше да имат толкова много богове, като лудата глава Тор^[5], който е бил и много забавен, или пък вълшебницата Фрейя^[6] и могъщият и опасен Один^[7], яхнал осмокракия жребец Слейпнир^[8].

— Один няма ли и два вълшебни гарвана? — спомни си Юлиан.

Леон щракна с пръсти:

— Точно така! — и затърси в дебелината книга пред себе си. — Аха, ето ги тук! Гарваните се казвали Хугин^[9] и Мунин^[10]. Те били винаги на път, за да съобщават на Один всичко, което се случва по света. Тъй да се каже — неговите шпиони. Хугин можел да чете мисли, Мунин пазел в паметта си всички обстоятелства от историята на света и бил нещо като летяща книга по история. Колко жалко, Ким, че всичко това е минало през едното ти ухо и е излязло през другото...

— Стоп! — възкликна Юлиан. — Престанете! Трябва да напишем това съчинение, без да губим повече време.

Леон кимна:

— Прав си. Но ще ни бъде доста трудно, щом сме на различно мнение за викингите.

— И аз така мисля — поклати глава Ким, помълча, помисли и после предложи: — Защо да не отидем там? Така поне със сигурност ще разберем истината!

Юлиан вдигна вежди:

— Досещах се, че ще се появи такова предложение...

Леон подръпна колебливо крайчето на ухото си:

— Имаш ли нещо против да се поразходим малко с Темпус?

Юлиан въздъхна:

— О, да, имам! Викингите са живели в жестоки времена. Няма хич да е безопасно.

— Пътешествията никога не са безопасни — отвърна спокойно Леон. — Нали точно това им е интересното!

— Аз идвам с теб! — въодушевено се провикна Ким. — Тъкмо ще проверим дали наистина е имало троли, елфи и вълшебни мечове... дете само ти се привиждат.

Юлиан кимна примирено.

— Добре, да тръгваме към Хайтхабу! — рече той. — Предлагам да изберем 965 година. Тогава Хайтхабу бил в небивал разцвет. Поне така пише в моята книга.

Само след няколко минути вече стояха пред високата етажерка с книги, зад която беше скрита машината на времето. Бутнаха настрани етажерката и тя се отмести леко по релсите в пода.

Появи се мрачната, покрита с дърворезба врата на Темпус. Пръв се промъкна Леон, последваха го Ким и Кия, последен в тайнствената стая пристъпи Юлиан.

Синкава мъгла посрещна приятелите. Подът пулсираше под краката им като огромно сърце. Стаята живееше... От стотиците врати, които се отваряха и затваряха в див, безреден ритъм, долитаха загадъчни звуци — примамлива песен, трясък на оръдия, мощно бълбукане.

Приятелите се огледаха из залата и скоро откриха вратата, върху която бе изписана цифрата 965. Леон я отвори. Отекна крясък на чайка,

после се чу прашене на огън, накрая грохот на битка. Ким гушна котката. Детективите се хванаха за ръце и с всички сили се концентрираха върху тайнственото име Хайтхабу. Само така можеха да са сигурни, че ще попаднат на точното място. Силен вятър се изви около тях и ги повлече през вратата в един чужд свят. Всичко наоколо потъмня.

[1] Хайтхабу (Хедби) — Средновековен викингски град, днес музей. Името Хайтхабу идва от старонорвежки и означава „равнина, пустош“. Днес то се използва само в Германия. В хроники на латински език името на града е изписвано като Хедиба и оттам е дошъл варианта Хедби, който днес се използва в Дания и англоговорещите страни. Градът е познат и с още няколко, по-рядко използвани имена — Хейдабир, Хадеби, Хедеби. — Б.пр. ↑

[2] Ярл — Предводител на викингска общност. Обикновено бил избиран от викингите и утвърждаван от датския крал за управител, когато земите на викингите били на територията на кралство Дания. — Б.пр. ↑

[3] Елфи — В скандинавската митология това са духове на природата. Делят се на светли и тъмни. Светлите са красиви малки човечета, които живеят в дърветата, цветята, въздуха и обикновено са благосклонни към хората. Тъмните елфи живеят под земята и понякога са враждебни към хората. — Б.пр. ↑

[4] Троли — Митични същества от скандинавската митология — огромни невъобразимо грозни, много силни и изключително злонамерени. През деня тролите се крият, а вечер изпълзват на лов, хората също стават техни жертви. — Б.пр. ↑

[5] Тор — Един от най-любимите богове на викингите, Тор е най-големият син на Один и бог на гръмотевиците. Той не бил толкова мъдър като баща си, но бил най-силният на света. Почитали го и като покровител на земеделците. Хората вярвали, че без него светът ще бъде унищожен от великаните. Тор бил толкова огромен и тежък, че нито един кон не можел да го издържи, затова той обикалял света в обкована с желязо колесница, теглена от два козела. Неговият чук Мьолнер запращал светкавици и след това сам се връщал в ръката му. — Б.пр. ↑

[6] Фрейя — Богиня на любовта, единствата в Асгард от рода на Ваните. Тя била първа богиня след Фриг и нямала равна по красота в целия свят. Сърцето ѝ било толкова добро и нежно, че съчувствала на всяко страдание, а от очите ѝ капели златни сълзи. Фрейя е и предводителка на валкириите. — Б.пр. ↑

[7] Один — Най-почитаният бог в скандинавската митология, върховен бог и баща на всички богове от рода на Асите. Один е най-мъдър сред боговете. На главата носи златен шлем с крила, в дясната ръка държи магическото копие Гунгнир, което никога не пропуска целта и поражавя смъртоносно. Один язди осмокракия жребец Слейпнир. На раменете му са кацнали два гарвана — Хугин и Мунин, а в краката му лежат вълците Гери и Фреки. Животните постоянно обхождат Земята и разказват на Один какво са видели. Один живее в двореца Валхава в Асгард. На трапезата в двореца му се събират всички воители, паднали в битка. Съпруга на Один е богинята Фриг — най-мъдрата сред Асите. — Б.пр. ↑

[8] Слейпнир — Осмокракият жребец на Один. Той може да препуска по въздуха, земята и водата. Слейпнир е роден от великана бог Локи при едно от превъплъщенията му в кобила. — Б.пр. ↑

[9] Хугин — Един от двата гарвана на Один, които постоянно обикалят Земята, за да наблюдават какво се случва. — Б.пр. ↑

[10] Мунин — Един от двата гарвана на Один. Мунин помни всички събития от историята на света. — Б.пр. ↑

КОРАБЪТ С ДРАКОНОВА ГЛАВА

— Времето е също като в Зибентан — подсмръкна Юлиан и Леон се разсмя:

— Стига си мърморил. Есен е все пак, а тук сме и доста на север!

— Правилно, момчета — обади се Ким, докато оставяше Кия на земята. — Намираме се в Хайтхабу, ако не ме лъжат очите.

Юлиан се огледа и ахна. Пред тях се редяха типичните продълговати и просторни като хамбари къщи на викингите. Сцената напомняше рисунките на Хайтхабу в учебниците по история. Несъмнено бяха попаднали в 965 година. Юлиан се убеди в това и заради защитния вал със стена от набучени колове, който обграждаше къщите. Валът, така знаеше Юлиан, е издигнат точно по това време.

В пристанището се виждаха няколко широки кея, които влизаха дълбоко навътре в залива. По тях бяха привързани рибарски лодки и търговски кораби. На сушата викингите бяха вдигнали складове, а пред тях имаше струпани бъчви и чакаха каруци.

Ким откъсна Юлиан от мислите му и почука по дъските на кораба, който очевидно бе входът им към Хайтхабу.

— Не бива да забравяме това място. Това е билетът ни за връщане в Зибентан!

Юлиан кимна. Темпус наистина избираше забележителни места, за да ги хвърли в ново приключение. Този път беше викингски кораб и Юлиан го разгледа внимателно. Могъщият боен кораб беше изтеглен на брега върху дървени трупи и очевидно току-що беше ремонтиран. Предният и задният вълнорез^[1] бяха украсени със страховити драконови глави. От огромните разтворени муцуни на драконите стърчаха дълги остри зъби. Върху предния дракон кацна чайка, стискаше в човката си малка рибка, която беше уловила в оловносивата вода на протока Шлай^[2].

— Елате, да огледаме наоколо! — предложи Леон. — В пристанището тъкмо влиза един кнор^[3]!

— Един какво? — недочу Ким.

— Един кнор — повтори Леон с тиха въздишка, — транспортен кораб на викингите! Хайде!

Юлиан се поколеба, но тръгна с тях.

— Какво ти става? — подкани го Леон. — Притеснява ли те нещо? Или новите ни дрехи не ти харесват?

Юлиан поклати глава:

— Всичко е наред.

Не беше заради облеклото. Изглеждаше практично и топло. Също като Леон, и Юлиан носеше груба риза, вълнен елек с качулка, дълъг тесен панталон, а от коленете надолу — увити върху панталона гамаши^[4]. Ким се кипреше в дълга рокля с ръкави и топла наметка от вълна, закрепена за роклята с две фибули^[5]. И тримата бяха с груби кожени обувки, които стигаха до над глезените.

Не, не беше облеклото... Но докато се отдалечаваха от мястото, където пристигнаха, Юлиан усети, че се изпълва с лоши предчувствия.

— Вижте, кнорът акостира! — извика Леон и се втурна към кея, който гъмжеше от хора.

Никой не обърна внимание на трите деца с котката.

Корабът се опря в кея, едно въже профуча във въздуха и падна върху дървените талпи. Последва го набито момче с присмехулна физиономия, горе-долу на възрастта на нашите детективи. Момчето грабна въжето и го омота около един кол.

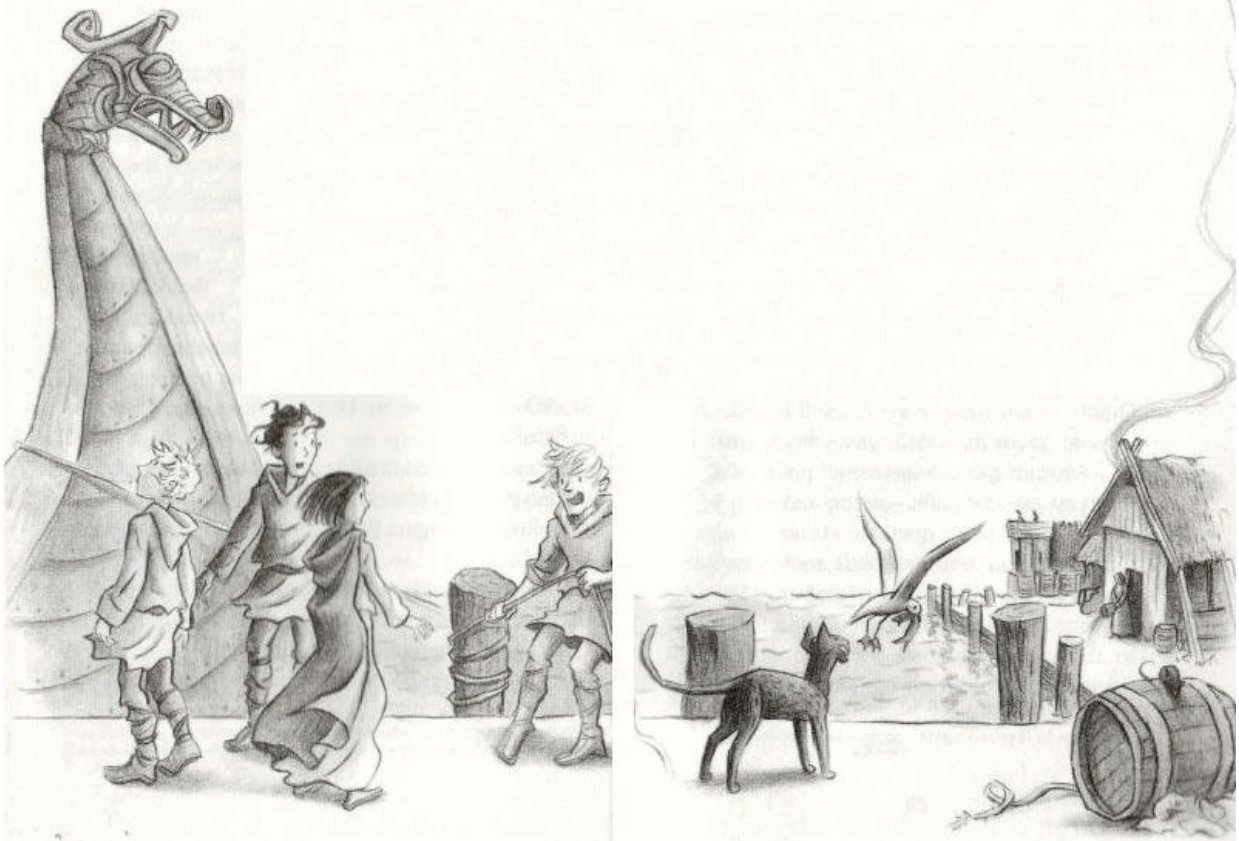
Чу се груб глас:

— Тьорги!

Момчето тъкмо се канеше да скочи на палубата, когато съзря Юлиан, Ким и Леон.

— Вие пък кои сте? — попита то и ги изгледа с недоверие.

— Тьорги, къде се губиш? — прокълтя отново гласът от борда. Появи се рус мъж с мрежа на рамо. Беше висок и едър, ръцете му приличаха на огромни червени лапи. На мястото на лявото око имаше голям грозен белег.

— Не се мотай, Тьорги! — извика отново мъжът.

— Добре, добре, татко — побърза да го успокои момчето.

— Можем ли да помогнем? — попита Ким и се усмихна подкупващо.

Момчето я огледа отгоре до долу. На Ким ѝ се стори, че Тьорги преценява дали изобщо би могла да помогне на някого, но баща му взе решението вместо него.

— Всяка ръка може да ни е от полза, в името на Один! — промърмори мъжът с плътен дрезгав глас.

Приятелите се покатериха на борда. С радостно мяукане Кия се спусна към рибените кости, хвърлени в един ъгъл на палубата.

Великанът посочи кърмата^[6] на кораба:

— Все прясна треска и херинга. Виждате ли онези кошове? Прехвърлете рибата в тях и ги отнесете на кея.

За по-малко от половин час работата беше свършена.

— Не е зле — промърмори Лайф, така се казваше великанът, и с всичка сила тупна Леон по рамото. — Искам да знам обаче кои сте вие.

Сега беше ред на Юлиан, който измисли поредната покъртителна история за горките сирачета. Родителите им били нападнати и отвлечени, а те самите избягали от похитителите и се озовали тук.

— Така, така — рече Лайф, без изобщо да се впечатли. — В лоши времена живеем, в името на Один.

— Хайде да ги вземем с нас — предложи Тьорги. — Могат да ни помагат в риболова.

— И дума да не става — отсече Лайф.

Но синът му не се предаде лесно:

— Хайде, татко, ти самият току-що каза, че всяка ръка може да ни е от полза! И то сега, когато сме без Гунбьорн и Равен.

По лицето на викинга премина сянка. Той подръпна краищата на брадата си и издаде само едно „Хм“, звучеше повече като ръмжене. Последва още едно „Хм“.

Приятелите се спогледаха притеснено. Дано Лайф се съгласи!

— Е, добре — рече най-сетне викингът. — Но тежко ви, ако не работите здраво. Собственоръчно ще ви удавя в морето!

Юлиан хвърли поглед към ръцете на Лайф и потрепери, а Лайф се зае да товари кошове на една каруца.

— Стига сме приказвали! На работа!

След малко вече бутаха колата по глинестия път, който водеше от пристанището към града.

— Благодаря — рече тихо Юлиан на Тьорги, който крачеше до него.

Младият викинг му се усмихна:

— Не бързай да ми благодариш...

— Я, кажи... — поколеба се за миг Леон. — Как така другите двама... как им бяха имената... ги няма?

— Гунбьорн и Равен — отвърна глухо Тьорги. Усмивката беше изчезнала от лицето му. — Тъжна история. Тъжна, страшна и загадъчна.

— Разкажи! — помоли Юлиан.

— По-късно — прошепна Тьорги. — Татко не обича бърливците.

[1] Вълнорез — Най-издадената част на носа на кораба, която поема ударите на вълните. Вълнорезът е греда, която започва от кила и съединява обшивките на двата борда. — Б.пр. ↑

[2] Шлай — Проток на Балтийско море в най-южните части на полуостров Ютланд (при град Шлезвиг, Северна Германия). Протокът навлиза дълбоко в полуострова и само около 15 км суша го делят от бреговете на Северно море на запад. — Б.пр. ↑

[3] Кнор (или кнар) — Вид търговски викингски кораб, който няма гребла и се движи само с платна. — Б.пр. ↑

[4] Гамаши — Парчета кожа или плат, които се навиват около крака от обувката до коляното и обикновено се привързват с върви. — Б.пр. ↑

[5] Фибула — Метална закопчалка и украса на облеклото. — Б.пр. ↑

[6] Кърма — Задната част на кораба, където е разположено кормилното устройство. — Б.пр. ↑

КОШМАРЪТ

Вървяха мълчаливо по пътя и внимателно разглеждаха околността. Сега минаваха покрай големите къщи на викингите, които видяха отдалеч. Бяха със сламени покриви, издигнати върху яки талпи от буково дърво, които викингите здраво бяха забили в земята. Стените между тези носещи подпори бяха запълнени с преплетени клони, уплътнени с мъх и замазани с глина.

Каква ли ще е тази загадъчна и жестока история, чудеше се Юлиан, потрепервайки леко и от студа. Усещаше как любопитството му се събужда и заглушава всички страхове.

Край пътя закудкудяка кокошка. Тя кълвеше пръстта в една от мъничките градини зад къщите. До нея се търкаляха три тлъсти прасета. Викингите живееха заедно с животните си.

Пресякоха поток и се озоваха до една по-заможна къща, която заемаше и повече място от останалите. Изглеждаше сякаш съседните къщи се държат на почетно разстояние от нея.

Лайф направи знак да спрат. Разтовариха кошове и по-голямата част от рибата прибраха в хамбара, за да се изсуши. Останалото отнесоха със себе си у дома. Влязоха в голямо помещение, осветено от няколко маслени лампи, вонеше ужасно на риба. В центъра беше огнището — равна кръгла площадка, покрита с големи, колкото юмрук камъни, замазани със слой глина. В светлината на открития огън, някъде от тъмното, се появи една жена.

— Ето ви най-сетне! — рече тя и приглади с ръце червените си коси.

— Какво значи това най-сетне, жено? — изръмжа Лайф, пристъпи към жената, сграбчи я и я вдигна във въздуха като кукла.

Жената се разсмя и заудря с юмруци по гърба на мъжа си:

— Пусни ме на земята, в името на Фрейя!

— Имахме добър улов. Тьорги здравата се потруди! — ухили се доволно Лайф. — Същински бащичко!

По лицето на Тьорги пробягна усмивка.

— А сега ми налей от моята медовина^[1], Аса, и не се стискай! — нареди с мечешкия си глас Лайф и пусна жена си на пода.

— Веднага — отвърна Аса. Погледът ѝ се спря върху новодошлите. — Довел си гости. Три деца и една котка. Мислех, че ще ловиш само риба...

Намеси се Тьорги и разказа на майка си как са се запознали.

— Е, добре дошли — поздрави Аса нашите детективи. — Може да спите при кравата в обора. Там поне е топло. Наместете се удобно в сеното. После ще ви донеса кожи. А сега сядайте около огнището.

Лайф изръмжа нещо и се отпусна тежко на една от пейките, покрити с кожи.

Тьорги се намести близо до новите си приятели и подели с тях храната. Имаше месо с гъби, а за десерт — диви ябълки и горски плодове. Кия получи една херинга и веднага се заумилква в краката на Аса. Жената погали котката, а Кия замърка доволно.

— Кия днес хич не е придирчива — промърмори Ким кисело.

— Ами сигурно е гладна — разсеяно отвърна Леон. Сетне попита тихо Тьорги: — Вие тук да не сте нещо, как да го кажа, нещо особено? Защо ви е толкова голяма къщата?

— Ами да — отвърна Тьорги с пълна уста. — Ама още не си видял къщата на Ерик.

— Ерик?

— Ерик е чичо ми, нашият ярл. Той е знатен човек, много богат и могъщ. Но сега е на път.

Ким наостри уши:

— И къде е?

— Търговия... такива работи... — с усмивка отговори Тьорги.

— Аха... — досети се Ким.

Този ярл явно е тръгнал да граби.

— Какво си говорите вие там, в името на Браги^[2]? — намеси се грубо Лайф.

— Тьорги ни разказа, че твоят брат Ерик е на път — обясни Леон.

Лайф избърса мазните си устни с opakото на ръката си.

— Да, може да се каже и тъй... Ерик има да направи няколко сделки, да попътува наоколо... Преди две седмици потегли с петдесетина воини. — Внезапно Лайф втренчи в децата единственото

си око: — Надявам се, че той ще се върне с нещо много специално. Нещо, на което мястото му е точно тук. Нещо, дете ще ни направи още по-могъщи, в името на Тир^[3]! — И също тъй внезапно, както бе надигнал глас, той го сниши. — Един меч, но не какъв да е! Вълшебен меч, направен от ковачите на Один в столицата Асгард^[4]. Така разказват.

— Къде е сега този меч? — осмели се да попита Леон.

Лайф така силно стисна юмруци, че костите му изпукаха:

— Притежава го един безделник, Гримар. И той е ярл като брат ми. Гримар живее с племето си далече на север. Някога беше добър воин, истински смелчага. Но беше и магьосник. Разправяха, че Гримар говори направо с боговете. Един ден, по време на боен поход, попаднал в засада. Положението изглеждало безнадеждно, защото врагът бил многоброен. В бедата си Гримар помолил Один за помощ. Один явно го чул. Така поне казва Гримар. Както и да е — наред битката Гримар се натъкнал на великолепен меч. Стоял си забит в земята и блестял, украсен със скъпоценни камъни. Гримар грабнал меча и разбил врага. Няма съмнение, че е вълшебен меч. Мечът на Один. А Гримар се завърна като герой.

Лайф отпи голяма глътка, преди да продължи:

— Обаче с времето Гримар надебеля и стана мързелив. Откакто притежава меча, изобщо не си прави труд за нищо и разчита, че мечът ще го защитава вечно. Гримар отдавна не е достоен да го носи. Моето братче ще си го вземе с помощта на нашите воители — ако Скулд^[5] пожелае, разбира се.

Приятелите размениха скришом погледи — вълшебен меч! Спомниха си за великолепно оръжие, което видяха в музея в Хайтхабу. Дали пък не е същият меч?

— Да, човек никога не знае какво си е наумила съдбата за него — поклати глава и Тьорги, но прозвуча някак тъжно.

Леон се сети за историята, която Тьорги искаше да им разкаже и сниши глас.

— Да не би да говориш за Гунбьорн и Равен?

Викингското момче погледна баща си.

Лайф говореше с жена си и не обръщаше внимание на децата.

— Преди два месеца двамата тръгнаха с един кораб по Шлай — започна тихо Тьорги. — Гунбьорн и Равен също са ми чичовци. Искане

да пообиколят крайбрежието и да направят търговия. Натовариха кораб догоре с кожи. Ерик, нашият ярл, също искаше да тръгне с тях, но в нощта преди отпътуването го втресе и остана. За щастие, както се оказа после...

Момчето млъкна.

В този момент отзад ги блъсна струя студен въздух. Децата се обърнаха и съзряха мъж, който влиза през вратата, мина покрай огнището, влачейки крака, без да каже и дума. Лайф и Аса също млъкнаха. Когато светлината падна върху лицето на новодошлия, децата ахнаха.

Този човек не беше старец, както можеше да се предположи от походката му, а най-много трийсетинагодишен.

Юлиан потръпна. Нещо не бе наред с новодошлия. Погледът му се плъзна по групата край огнището, но очите му изглеждаха празни и мъртви. Мъжът седна и се втренчи в пламъците на огъня.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита любезно Аса.

Не последва отговор.

— Месо с гъби, знам, че го харесваш... — подкани го отново Аса.

Пак никакъв отговор.

Аса въздъхна, напълни една чиния и я сложи на земята пред мълчаливия мъж. Сетне продължи разговора си с Лайф.

— Това е той — прошепна Тьорги. — Това е Равен. Откакто се върна от онова пътуване, вече не е същият!

— Какво се е случило? — попита Ким.

— Никой не знае — сниши още повече глас Тьорги. — Равен се върна три дни след тръгването, без Гунбьорн и без кораба. Доведе го един рибар, който живее малко по-нагоре в пролива. Равен не беше на себе си. Сигурно нещо страшно се е случило по време на плаването. Рибарят разказа, че намерил Равен полумъртъв на брега. Прибрал го в хижата си и му спасил живота. Узнал от Равен, че живее в Хайтхабу. Ето така Равен се върна при нас. Но от Гунбьорн няма и следа. Предполагаме, че е мъртъв. Равен оцеля, но вече не говори. Явно нещо го мъчи — вероятно споменът за онова, което е видял. Вече не участва в нищо, някои дори си мислят, че и той е мъртъв.

Тьорги изгледа приятелите си със страх:

— Може би Равен всъщност витае на границата между владенията на Хел^[6], света на мъртвите, и нашия свят, Мидгард^[7]!

Децата млъкнаха потресени. Външно Ким не изглеждаше много впечатлена от страшната история, но това беше само привидно. В мислите си тя беше при Равен. Каква ли зловеща тайна крие? И какво се е случило с Гунбьорн, мъртъв ли е? Истината сигурно е толкова ужасна, че Равен се е побъркал...

Интересът на Ким към мистериозната история беше по-силен от страха ѝ. Тя трябва да разреши загадката заедно с Леон, Юлиан и Кия. Занимаваше я и един друг въпрос: онзи меч наистина ли има магична сила?

Ким се надяваше Ерик и неговите воители да се върнат по-скоро. Така ще изяснят и тази загадка.

Ким хвърли поглед към Кия. Котката тъкмо напускаше уютното си местенце в краката на Аса и за момент Ким реши, че ще дойде при нея. Но беше разочарована. Кия се протегна хубаво и отвърна гордо на погледа на Ким. Сетне тръгна с високо вдигната опашка към Равен, който седеше неподвижно на мястото си и без да докосне блюдото.

„Аха, явно аз вече не съм ти интересна“, натъжи се Ким, но поведението на Кия я заинтригува. Животинчето вече беше при викинга. Седна пред него, втренчи смарагдовите си очи и измяука. Отначало не се случи нищо, но Ким не можеше да откъсне поглед от странната сцена. Тя побутна Леон и Юлиан и посочи с поглед котката.

Кия се приближи още малко към Равен и отново нададе жално мяукане. И тогава се случи нещо удивително: Равен се раздвижи! Протегна бавно ръката си и погали котката по главата. Кия замърка.

Тьорги и родителите му също се бяха обърнали към Кия и Равен и ги гледаха смаяно:

— Той... той се върна! — избърбори радостно Тьорги. — Равен се върна в нашия свят!

Лайф скочи от мястото си, преобърна шумно пейката на земята и... Равен бързо дръпна ръката си от главата на котката.

— Прощавай — измърмори Лайф, докато седна до брат си.

Той пропъди Кия и заговори на Равен.

Но Равен не му обърна внимание, вместо това отново се сви в себе си като костенурка в черупка.

След малко Аса помоли мъжа си да остави Равен на мира.

— Не виждаш ли, че няма смисъл — тъжно добави жената.

Лайф потупа дружелюбно брат си по гърба, но това бе един безпомощен жест, нищо повече.

Кия използва момента, за да се върне отново пред Равен и да втренчи очи в него. И малкото чудо отново се повтори: Равен пак я погали.

— Кия като че ли е намерила път към него — прошепна Тьорги изумен. — Как го прави?

— Млъкни! — прекъсна го Леон. — Равен току-що каза нещо.

Всички се втренчиха в устните на Равен.

И ето че той отново промълви нещо, една-единствена дума:

— Троли!

[1] Медовина — Слабоалкохолна напитка, приготвяна от мед и вода. — Б.пр. ↑

[2] Браги — Бог на поезията и ораторското изкуство от рода на Асите, син на Один и един от 12-те главни богове.

Аси — Единият от двата рода скандинавски богове. Асите са небесните богове, които управляват света и хората и символизируют мъдростта, мощта и войната. Към този род принадлежат главните скандинавски богове — Один, Тор, Фриг и други. За разлика от повечето древни народи, скандинавците не смятат боговете си за безсмъртни. Боговете живеят много дълго, но загиват във времената на Рагнарок (Залезът на боговете).

Вани — Ваните са вторият род на скандинавските богове. Те са земни богове, които символизируют богатството, плодородието и плодovitостта. Ваните са известни с добротата си. Една от най-важните богини от рода на Ваните е Фрейя. — Б.пр. ↑

[3] Тир — Бог на войната и трети по значимост след Один и Тор. Тир е син на Один и е най-храбрият сред всички богове. Той е покровител на смелите воители, защитник на справедливостта и доброто. За символ на Тир се смятал мечът — с него той се борел със злото по света. — Б.пр. ↑

[4] Асгард — Страната на боговете. Намира се високо над облаците и нито един смъртен не може да я види. Асгард е свързана със света на хората (Мидгард) с моста-дъга Бифрост. В средата на Асгард се извисява върхът на гигантския ясен Игдрасил — дървото на

живота. Тук живеят 12-те главни богове. Най-важният сред тях е Один. Освен боговете, в Асгард живеят девиците-воини — валкириите, предвождани от богинята Фрейя.

Игдрасил — Това е гигантски ясен, в чиято корона е Асгард — страната на боговете, а в трите му корена се намират Нифелхайм — подземният свят, Йотунхайм — светът на великаните, и Мидгард — светът на хората. — Б.пр. ↑

[5] Скулд — Една от трите богини на съдбата — норни. Богини на съдбата (норни). Живеят близо до магическия извор Урд в Мидгард и разплитат нишките на съдбата на всяко човешко същество от раждането до смъртта. Ако някоя нишка се скъса, човекът умира. Трите богини са Урд (станалото), Верданди (ставащото) и Скулд (което ще стане) — минало, настояще и бъдеще. — Б.пр. ↑

[6] Хел (Нифелхайм) — В скандинавската митология това е подземният свят, в който отиват мъртвите. Намира се в корените на дървото на живота Игдрасил. — Б.пр. ↑

[7] Мидгард — Средната земя, в скандинавската митология това е мястото, където живеят хората. — Б.пр. ↑

ТАЙНСТВЕНАТА СТАРИЦА

Ноцта в проветривия обор на Лайфови не беше твърде приятна. Вятърът все намираше пътища, за да лъхне мразовит дъх във вратовете на спящите деца.

Юлиан се събуди пръв. Пръстите му бяха леденостудени и той ги скри под кожата, която му служеше за завивка. Сетне се замисли за предната вечер. Той и приятелите му дълго разговаряха за Равен и страшната дума, която спомена „троли“. Но Равен отново замълча и нашите детективи така и не можаха да научат нищо повече.

Кия се промъкна край децата, съвсем будна и готова за нови приключения. Малко след това и Тьорги надникна зад завесата, която заместваше вратата, и повика приятелите си на закуска.

Аса ги очакваше край огнището с усмивка. Сипа им от котлето някаква сива течност и пъкна по парче хляб в ръката им. И Кия получи паничка и жадно се спусна към нея.

Ким надникна в купата си. Какво ли е това? Не посмя да попита. Ако съдеше по миризмата, беше каша от нещо рибно. Ким, за разлика от Кия, мразеше риба във всякаква форма. По никакъв начин не би могла да изяде това, няма съмнение. Ким издебна момент, в който никой не я гледа, изля рибената чорба в паничката на Кия и хапна само малко хляб и горски плодове.

Когато приятелите приключиха със закуската, Аса им нареди:

— Вървете на двора и закърпете мрежата, която съхне там.

Тьорги стана с въздишка и тръгна пръв. Задният двор беше най-много двайсетина квадратни метра и от пътя ги делеше само ниска плетена ограда. Тьорги седна на един пън и показа на новите си приятели как се кърпи мрежа. Леон и Ким се справяха доста сръчно. Юлиан обаче можеше да постави световен рекорд по убождане с игла, издялана от животинска кост. След десетина минути той изнервен остави ръкоделието настрана.

— Ти видя ли Равен тази сутрин? — попита той Тьорги.

— Да — отвърна момчето. — Пак си беше съвсем отнесен, за съжаление.

— Вие тук често ли си имате ядове с троли? — продължи Юлиан.

— О, само от време на време, за щастие! Тролите са ни последна грижа — презрително изсумтя Тьорги. — Те са зли и подли.

— Ти виждал ли си някога трол? — Юлиан зададе съвсем предпазливо този въпрос.

Тьорги помисли за миг, преди да отговори:

— Струва ми се, но не съм сигурен... Веднъж по пълнолуние. Не можах да заспя и гледах през вратата. Навън беше необичайно тихо. Онази тишина, която настъпва, когато се появяват троли. Сякаш целият живот е спрял! И тогава един от тях излезе на пътя. Ама беше голям! — Тьорги ококори очи. — Приличаше на нещо средно между мечка и вълк и имаше яка челюст с дълги остри зъби. Сигурно му се е приискало да опита от моята кръв. Нали знаете, тролите забиват зъби в тила и ти изпиват кръвта!

Юлиан не повярва нито дума. Тьорги сигурно е сънувал. Но не позволи съмнението да му проличи:

— И какво стана после? — сниши глас Юлиан.

— Извиках за помощ. Когато баща ми дойде, тролът беше изчезнал...

Юлиан преглътна. Всъщност всичко звучеше като приказка за плашене на малки деца. Но нали предната вечер Равен пророни само една-единствена дума и тя беше троли... дали пък наистина не е срещнал троли? Разумът забранява на Юлиан да вярва в троли. Но той не е в Зибентан, а в Хайтхабу през 965 година и в тези страховити истории като че има нещо. Равен беше живото доказателство за това.

Тьорги напусна мрачния свят на тролите:

— Може пък оная нощ да ми е помогнал някой елф.

Ким сбърчи чело:

— Ами, знам ли...

Но Тьорги наистина си вярваше:

— Защо пък не? Нали елфите са наши приятели.

— В повечето случаи... — долетя глас откъм оградата.

Там се беше облегнала една старица. Носеше дълъг, пристегнат в кръста сукман, чиито презрамки бяха от фин светлокафяв вълнен плат,

украсени с цветни плетеници. Златни фибули блестяха на раменете ѝ. Лицето ѝ беше цялото в бръчки, устата ѝ беше стисната в тънка линия. Тъмните, почти черни очи, непрекъснато шареха като на бдителна хищна птица. Ръцете ѝ бяха на жена, която не е свикнала на тежък труд.

— Някои елфи не обичат да се приближаваме твърде близо до тях — допълни тя.

Мършавото тяло на старицата излъчваше власт и богатство. Имаше и още нещо, което я обгръщаше като невидимо наметало — нещо тайнствено и загадъчно.

— О, здравей, Арнора... — рече Тьорги и махна едва-едва с ръка.

— Тьорги, син на Лайф, племенник на Ерик, който потегли на поход за меча — отвърна Арнора и се засмя тихо. — Миналата нощ лежах будна. И внезапно усетих, че Ерик ще се върне днес с кораба си, заобиколен от своите хора, с могъщия меч в ръка.

В същия миг проехтя звън на църковна камбана. Арнора направи гримаса.

— О, тази нова християнска глупост! Сякаш си нямахме достатъчно богове. Силни, могъщи богове!

Тя замълча, а сетне прибави:

— Както виждам, имаш гости, Тьорги. Лица, които не познавам...

Тьорги побърза да представи новите си приятели. Старицата кимна. Погледът ѝ падна върху Кия.

— Котка, но не от тези, които знаем. Различна е, нали?

— Различна ли? Не! — отвърна Ким и склучи ръце около животинчето.

Арнора се засмя още веднъж:

— Различна е. Може би просто ти още не си го забелязала!

И с тези думи си тръгна.

Ким преглътна. Никак не ѝ хареса, че Арнора веднага забеляза колко необикновена е нейната Кия.

Тьорги вдигна вежди:

— Арнора явно мисли, че вашата котка има магични сили. Самата тя притежава вълшебна сила. Понякога се скрива в тайната си хижа в гората и се свързва с Один, Тор и другите богове.

Юлиан се замисли. Троли, елфи, а сега и магьосница, която говори с боговете, този Хайтхабу е пълен със загадки.

— Е, в такъв случай Ерик, Лайф и другите важни хора във вашия град сигурно ходят при Арнора за съвет? — подпита той.

— Разбира се — отвърна Тьорги. — Но в същото време се страхуват от нея. Защото Арнора обича властта и някои тук се боят, че тя би могла да използва своята връзка с боговете за лоши цели. Но може и да не са прави. Много се говори за нея и в това сигурно има и завист, защото Арнора е твърде богата. Мъжът ѝ остави голямо богатство. Както и да е, надявам се, че е права, и Ерик скоро ще се върне жив и здрав.

Но преди това трябваше да поработят здраво. Детективите от машината на времето закърпиха мрежата, а Тьорги тръгна да събира дърва по нареждане на майка си.

— О, Боже, каква тъпа работа — ядосваше се Леон, докато кърпеха мрежата. — Като стана дума за Бог, новата църква явно не е обичана от всички викинги.

— Викингите си обичат старите богове — Один, Тор, Фрейя. Християнството се е появило едва наскоро — обясни му Юлиан, който си спомни какво пишеше по този въпрос в един справочник. — Очевидно в момента в Хайтхабу има и езичници, и християни.

По-късно се разходиха с Тьорги из Хайтхабу. Момчето им показа с гордост родното си място. И дори Ким трябваше да признае, че викингите не са просто банда разбойници.

Хайтхабу беше добре защитен град, пъстър търговски център с изкусни занаятчии, опитни ковачи на оръжие и забележителни корабостроители. Ким оцени сръчността на викингите, когато надникна зад гърба на неколцина майстори. Например дърводелеца, който сглобяваше богато украсен стол. Или ковача, който виеше изящни форми от месингова и медна тел. Накрая Ким погледа две момичета, които дялаха красиви гребени от кост, докато майка им оформяше гърне от глина.

Над града започна да се мръква. Приятелите постояха на кейовете, край закотвените търговски кораби, загледани в яките дървени укрепления със стражеви кули на входа на пристанището.

Тьорги тъкмо разказваше нещо за любимите си богове, когато отекна радостен вик:

— Връщат се, връщат се!

Децата изтичаха по единия кей. Последваха ги и други хора. Бързо се събра голяма тълпа. И наистина — в далечината се виждаше една малка точка, която бързо наедряваше и приближаваше към града.

— Ерик! — изрева тълпата.

— Невероятно — измърмори Юлиан. — Тази Арнора наистина позна!

— Чисто съвпадение — махна с ръка Леон.

Малко по-късно през входа на пристанището премина могъщ боен кораб. Греблата се врязваха ритмично в оловносивата вода. На предния вълнорез стоеше неподвижно огромен воин. Беше вдигнал левия си юмрук към небето, в десния държеше дълъг меч. Посрещачите го поздравиха с ликуващ рев.

— Това е Ерик! — изкрещя въодушевен Тьорги. — Ерик, Ерик!

Тълпата полудя и избута приятелите настрани. Леон се покатери на грамадната бъчва, изправена до един склад, и издърпа при себе си Ким, Юлиан и Кия. Встрани от множеството, край няколко бали плат, той забеляза една мършава фигура. Беше Арнора, която наблюдаваше безмълвно и недоверчиво пристигането.

През това време Тьорги вече беше на раменете на баща си. Предупреден от виковете, Лайф също беше дотичал на пристанището.

Корабът забави ход и приближи към кея. С небрежно махване на ръка Ерик поиска тишина. Доволна широка усмивка разведри покритото му с белези небръснато лице, обрамчено от сплъстени руси коси.

— Тази нощ медовината ще се лее щедро, защото боговете бяха на наша страна. Те ни отведоха по сигурни пътища при онзи безделник Гримар. Прогонихме мързеливеца от града му. — Той се обърна към воините си. — Нали така, хора!

Страховит боен рев от десетки мъжки гърла изпълни въздуха.

— Градът на Гримар вече не съществува, но нашият ще процъфти — продължи Ерик.

Той показа меча на множеството и отново се надигна шумно одобрение.

Леон хвърли скришом поглед към Арнора. Тя беше единствената, която не се радва. Напротив, скръсти мрачно ръце пред гърдите си. Леон даде знак на приятелите си.

— Може пък да завижда — подхвърли Юлиан.

— Нищо чудно — съгласи се Ким. — Ако този меч наистина е вълшебен, за Арнора това несъмнено е предизвикателство. Дано успеем да огледаме меча отблизо.

— Може да ни се удаде възможност по време на празника — Леон вече обмисляше как да се доберат до вълшебното оръжие.

Три часа по-късно тържеството беше в разгара си. На пристанищния площад наредиха дълги маси, край които се пиеше и ядеше на корем. Поводите за празнуване бяха повече от достатъчни. Ерик не е загубил нито един воин по време на похода, а плячката всеки можеше да я види. Не само мечът падна в ръцете на мъжете от Хайтхабу, но и прекрасни украшения, златни монети, скъпи платове.

На големи шишове над открити огньове се въртяха сочни прасета. Медовината, както обеща Ерик, се лееше щедро. Първите празнуващи вече бяха пияни и ревяха бойни песни.

Понеже бяха от страната на семейството на Лайф, приятелите успяха да седнат на масата на Ерик, макар и на самия край. Междувременно Ерик, също пиян, се хвалеше с подвизите си.

— Трябваше да го видите дебелия Гримар как тичаше, когато му направихме нашето малко посещение. Като зайче! Един ми е свидетел! — Ерик удари по масата с рога, от който пиеше, и наоколо се разлетяха капки. — Битката беше яростна, но кратка. Градът на Гримар лумна в пламъци, повечето жители избягаха, ние прибрахме каквото може да ни свърши работа и...

— И най-вече този прекрасен меч — прозвуча мелодичен, почти пеещ глас. Беше мъж, облечен в елегантно късо палто, обшито с кожа. До мъжа вървеше огромно черно куче с жълти очи. Щом забележа котката, кучето оголи зъби. Кия му отвърна — настръхна и направи гърбица. От този миг двете животни не се изпускаха от очи.

— Скарф! — поздрави Ерик новодошлия. — Седни при нас!
— Кой е този? — тихо попита Ким.
Тьорги избърса устни в ръкава на ризата си и после отвърна:

— Скарф е главата на второто по богатство семейство в Хайтхабу. Изключителен ловец. Докато Ерик и хората му търгуваха, той пазеше града от нападения.

— А това голямо куче, то... въъ... добро ли е? — подпита неуверено Юлиан.

Тьорги го погледна изумен.

— Добро? Защо му е на Орм да е добър? На никой не му трябва добро куче. Доброто куче е безполезно.

— Значи хапе, без да мисли — заключи Юлиан и се зарече да стои далеч от това грамадно животно.

Тьорги се засмя:

— Е, не е чак толкова лош. Орм е по-скоро добродушен, докато не го ядосаш или ако не е получил заповед от Скарф.

— Разбирам — кимна Юлиан. — Тогава да се надяваме, че Скарф го държи под око.

— Така е — успокои го Тьорги. — Орм никога не е хапал никого. Не и човек от Хайтхабу.

През това време Скарф седна на пейката и вдигна наздравица с Ерик за успешния боен поход. Черното куче седеше зад господаря си с наострени уши и бдителни очи.

— Хайде, покажи ми меча, в името на Тир! — помоли Скарф.

Ерик се замисли и накрая рече:

— Добре, но не бива да го пипаш.

Скарф се намръщи:

— Какво ти става?

Ярлът се засмя кратко:

— Това е моят меч!

— Разбира се, че е твоят меч — обиди се Скарф. — Не искам да ти го оспорвам. Но нищо няма да му стане на вълшебната сила, ако го пипна.

Ерик обаче не отстъпи:

— Той си е моят меч!

— Е, добре — изръмжа Скарф. — Тогава поне ми го покажи.

Ерик се надигна тромаво и изчезна в тъмнината.

— Цялата съм в очакване — прошепна Ким на Юлиан и Леон.

— И аз — отвърна Юлиан. — Какво вълшебно може да има в един меч?

— Може пък да вдъхва свръхестествени сили — прошепна Леон.
— И сигурно е мечът, който видяхме в музея!

Ерик отново се появи. Носеше гордо меча в протегнатите си ръце.

Тъкмо когато щеше да го сложи на масата, някакво бръмчене накара всички да вдигнат глави. Горяща стрела изсвистя в нощта и се заби в гредите на един склад.

— Нападат ни! — изкрещя някой.

ОГНЕН ДЪЖД

Първата стрела беше последвана от много други. Те се забиха в покривите на околните складове и ги подпалиха.

— Велики Тир, сега наистина започвам да се ядосвам! — изрева Ерик и изтегли меча от ножницата.

Полираното острие заблестя с огнена светлина на фона на пожарите. Останалите мъже грабнаха оръжията си бързи като вятъра.

Горящите стрели валяха като огнен дъжд над града.

— Бързо момчета! — извика Ким и се скри под масата с Кия. Леон и Юлиан я последваха.

Прас! Една стрела се заби в масата. Разтреперани от страх, децата се притиснаха едно в друго, а около тях се вихреше жестока битка. Дрънкаха мечове, ехтяха крясъци, свистяха стрели.

Малко по-късно над главите им се разнесе пращане.

— Масата гори! — изкрещя паникьосано Ким. — Трябва да се махнем оттук!

— Не бързай — спря я Леон.

Той надникна предпазливо изпод масата.

Между наблюдателниците при входа на пристанището се беше промъкнал чужд кораб. Именно оттам неприятелите атакуваха жителите на Хайтхабу. Но очевидно нападаха и по суша. Няколко заслони и един склад горяха като огромни факли. Трепкащите пламъци се отразяваха в черната вода на залива, сякаш огънят се готви да плъзне и по водата.

От чуждия кораб по кея наскачаха ревящи мъже, но там вече ги очакваха защитниците на града. Двете редици воители се сблъскаха шумно. Жителите на Хайтхабу бързо взеха надмощие.

— Сега! — извика Леон и се измъкна изпод масата.

— Накъде си тръгнал? — попита с разтреперан глас Юлиан.

— Нямам представа! — изкрещя Леон. — Да се махаме от пристанището!

Юлиан се поколеба. Той би предпочел да се махнат изобщо от града.

— Да отидем на кораба, с който пристигнахме! — предложи той.
— И после...

В този момент към тях се втурна Лайф:

— Елате, ще ви отведа на сигурно място! — извика той.

Приятелите се затичаха след него към една къща.

— Лайф! — прокънтя гръмовен глас. Лайф спря и изруга.

— Трябва да вървя. Скрийте се зад тези бъчви и не мърдайте оттук! — нареди той на децата.

В следващия момент вече тичаше към кълбо от биещи се мъже.

— И Ерик е там! — извика ужасен Юлиан.

Ярлът беше обграден от четирима неприятели. От раната на бедрото му течеше кръв. Той се завъртя, прикри се зад щита и спря бравата на един от чужденците. Но ударът беше толкова силен, че Ерик загуби равновесие и падна. Друг нападател веднага хвърли копието си към него. Ярлът се изви настрани и копието се заби в

земята. Въпреки раната, Ерик се надигна със светкавична бързина и отново нападна враговете. В същия миг Лайф най-сетне стигна до него и двамата завъртяха мечове рамо до рамо.

Приятелите наблюдаваха битката, зяпнали от изумление. Ерик захвърли настрани щита и хвана меча на Один с две ръце. Но към тях прииждаха все нови нападатели и крачка по крачка ги изтласкваха назад.

Внезапно Лайф се олюля, хвана се за рамото и като на забавен кадър рухна на земята с изкривено от болка лице.

Но в следващия миг битката внезапно взе неочакван обрат. Нападателите заотстъпваха пред Ерик и неговия меч. Без никакво прикритие, ала със страшна ярост ярлът размахваше блесналото в светлината на пламъците оръжие. Последните двама чужденци се втурнаха да бягат.

— Бързо! Да помогнем на Лайф! — извика разтревожено Леон.

Някой вече беше коленичил до ранения воин. Беше Тьорги.

— Тежко ли е ранен? — попита задъханият Юлиан.

Но вместо Тьорги отговори Лайф:

— Нищо ми няма, в името на Один! — изръмжа той и се изправи с мъка. — Драскотина!

В лявото му рамо зееше дълбока рана.

— О, да, съвсем малка драскотина... — измърмори Юлиан.

— Ти го казваш, хлапе — отвърна Лайф и се заклатушка към кея.

Там се събра ликуващо множество. Защитата беше успешна, врагът е разбит.

— Гримар явно е имал още смешки за разчистване с нас — мрачно рече Ерик. — Е, нямаше късмет, проклетникът, в името на Тир!

Отново се надигнаха ликуващи резове.

— Това е твоят меч, Ерик! — извика един от мъжете. — Вълшебният меч на Один ни помогна да победим!

— И силната ръка, която го върти! — довърши Лайф.

— Тишина! — нареди Ерик. — Грабвайте кофите и да гасим пожара, хора!

Но заслоните и складът вече бяха изчезнали сред пламъците. Викингите не можеха да направят друго, освен да гледат как огнената стихия поглъща сградите.

Едва късно през нощта Хайтхабу бавно се успокои. Напълно изтощени, приятелите дремеха край огнището в къщата на Лайф, където се бяха събрали някои важни мъже и Арнора. Аса беше заета да сменя превръзката на Лайф.

— Никога вече не бива да се държим така безгрижно — мрачно отбеляза Ерик. — Това едва не свърши зле.

— Кой би могъл да предположи, че Гримар ще отвърне на удара — рече Скарф.

Ерик го изгледа ядосано:

— Трябва да предполагаме всичко, Скарф! Това е наше проклето задължение! Гримар явно ни е последвал тайно, а ние не сме забелязали...

Скарф замълча.

— Искал е да си върне меча — обади се Лайф. — Напълно го разбирам.

— Е, да — съгласи се брат му и омекна. — Не бях виждал такова оръжие. В разгара на битката внезапно имах чувството, че ми дава нова сила. Изобщо не усетих тежестта му. Беше — как да кажа — лек като перце, но при все това смъртоносно точен и остър!

Лайф посегна към пълния си рог:

— Нищо чудно, братко. Това оръжие несъмнено е направено от ковачите на самия Один.

— Вие вярвате ли на това? — прошепна Ким на приятелите си.

Леон се поколеба, преди да отвърне:

— Трудно е да се каже. Но наистина беше странно. Лайф и Ерик всъщност бяха победени, когато внезапно настъпи обрат.

— Да, но мечът ли е причината? — Юлиан не беше съвсем сигурен. — Трябва да огледаме този меч отблизо! Най-добре без свидетели...

Сега се обади и Арнора:

— Не бива да сте толкова лековерни — рече тя на мъжете.

— Какво искаш да кажеш? — избухна Ерик.

Старицата не обърна внимание на грубостта му:

— Готови сте да обожествите този меч. Оставете се успехът да ви заслепи. А това според мен е голяма грешка.

Ерик изсумтя презрително:

— Глупости!

— О, не, Ерик — възрази Арнора. — Мечът ще донесе омраза и разрушение в града ни!

Ерик поклати глава:

— Какви ги говориш! Мечът ни донесе победа. Ти само завиждаш, защото не ти принадлежи! Мислиш се за голяма магьосница!

— Да завиждам! — провикна се Арнора, която след тази обида загуби непоклатимото си самообладание. — Не ме карай да се смея! Този меч е от Один и има голяма сила несъмнено. Но Один не е само силен и мъдър, той може да бъде алчен, жесток и зъл, както добре знаете. Той обича да сее раздор.

— Е, и какво от това? В битката и това е сила! Освен това не ми харесва как говориш за Один. Не смей да го обиждаш!

— Дълбоко уважавам Один — отвърна бързо Арнора. — Ценя неговата мъдрост и хитрост. Но Один има две страни — и едната от тях е мрачна, много мрачна. Този меч е опасен. Откъде знаеш дали скоро няма да се обърне срещу теб? — Гласът на Арнора се сниши и стана съвсем тих. — Мечът е зъл. Зъл! Чуваш ли, Ерик, зъл!

Ярлът се изсмя.

— Какви ги говориш? Той ни закриля. Дори и теб, стара жено, дете се криеш в тази къща и молиш боговете за подкрепа!

Арнора тръгна към вратата с високо вдигната глава. Преди да излезе, тя се обърна и прошепна през стиснати зъби:

— Сега се смееш, Ерик. Но този меч ще донесе смърт и разруха в Хайтхабу. Ще убие и теб дори!

ВЪЛШЕБНИЯТ МЕЧ

На следващата сутрин дневната светлина разкри истинските размери на разрушенията. Радостта на защитниците на Хайтхабу бе помрачена при вида на последствията от нападението. Дървените укрепления, които защитаваха града откъм суша, бяха почти разрушени. Пет склада, един кей, една къща и два обора изгоряха.

— Загубили сме общо петдесет прасета и тридесет говеда — Тьорги беше мрачен. Заедно с новите си приятели той изнасяше овъглените греди на разрушената къща. — Това са страшни загуби, в името на Тор.

— Обаче всички жители на града са живи, а това е по-важно — опита се да го успокои Ким.

— Да, разбира се — кимна Тьорги. — Но добитъкът ни е нужен. Той дава мляко и месо. Не можем да се храним само с риба.

Ким замълча и се замисли. Едно мяукане я накара да сведе поглед към земята. Кия изприпка към тях, потърка се набързо в краката на Ким и застана точно пред нея. Зелените, широко отворени очи на котката се втренчиха в очите на момичето, после Кия обърна глава и настоятелно загледа нещо.

Ким проследи погледа ѝ и откри, че котката следи вратата на една заможна къща в непосредствена близост — беше къщата на Ерик. Вратата бе леко открехната...

„Мечът!“ — сети се Ким. Ако в къщата на Ерик няма никой, можеха да се вмъкнат и да разгледат вълшебния меч. Ерик със сигурност не е там. Ким го видя преди малко да помага в поправянето на изгорелия кей.

Мисълта за меча не ѝ даваше мира, превърна се в неустойимо силно и завладяващо желание. Трябва да види този меч!

Но не беше толкова лесно. Все пак Тьорги е с тях. Затова Ким продължи да работи. Но скоро Тьорги получи задача от майка си да занесе гърне медовина на Лайф при укрепленията на града.

— Ей сега се връщам! — извика Тьорги на приятелите и в следващия миг беше изчезнал.

Ким посвети момчетата в намерението си.

— Но ти не можеш просто да влезеш там — ужаси се Юлиан. — Не бива така. Ако Ерик ни спипа, ще има ужасни последствия.

Леон също не беше въодушевен:

— Защо просто не го помолим да ни покаже меча?

— Защото няма да ни разреши дори да го докоснем — отвърна Ким. — А пък аз искам хубаво да го огледам, разбирате ли?

И без да изчака решението на приятелите си, тя се втурна към къщата на Ерик. Кия затича по петите ѝ. Разбира се, Ким тайно се надяваше, че Леон и Юлиан ще я последват. Но се обърна назад, едва когато беше само на няколко крачки от отворената врата.

— Радвам се да ви видя — усмихна се тя на приятелите си, като ги съзря зад гърба си.

Ким се огледа. Никой не им обърна внимание. Кия вече се вмъкваше през вратата и опашката ѝ плющеше във въздуха. Ким, Леон и Юлиан я последваха.

Посрещна ги тъмно опушено помещение. Щом очите им свикнаха с полумрака, децата видяха, че и в тази къща огнището е в центъра. Огънят беше изгасен, само жаравата аленееше в тъмното.

— Ехо! — извика Ким и се огледа.

Никой не ѝ отговори. Ким се послуша. Нищо! В дома на Ерик цареше пълна тишина. Сърцето на Ким заби бързо. Сега остава само да открият меча... Тя хвърли към Кия поглед, пълен с надежда. Котката се шмугна зад една завеса. Ким последва животинчето. Момичето отмести предпазливо плътната материя — вътре имаше легло, отрупано с кожи, и дървена ракла с две маслени лампи върху нея. А пред раклата тържествено чакаше Кия! С един скок Ким се озова при нея.

— Не! — прошепна Юлиан. — По-добре остави!

Но нищо не можеше да спре Ким. Тя отвори раклата и извади меча. После го занесе до малък процеп в стената. Ивица дневна светлина падна върху оръжието и то заблестя. Мечът беше дълъг около 120 сантиметра, позлатените части на дръжката и предпазителя^[1] бяха обрамчени със сребърна тел и украсени с изкусни инкрустации.

Виждаха се птици и странни знаци. По двуострото лезвие^[2] блестяха загадъчни символи.

— Но това е мечът, който видяхме в музея! — развълнува се Ким.

— Дай ми го! — задърпа я Леон.

— Не! — отсече Ким. Тя сама се изненада от остротата в гласа си.

Леон ѝ направи знак, че се е побъркала.

— Не бой се, няма да ти го взема!

— Върни го в раклата! — настоя Юлиан. — Ще си имаме неприятности!

— О, да, със сигурност... — прозвуча един глас зад тях.

За миг сърцето на Ким спря да бие. Тя се обърна бавно.

— Арнора! — ахна момичето. — Как успя да влезеш тук?

Старицата се изсмя.

— Глупаво дете! По същия начин като теб, през вратата. А сега ми дай меча! Той носи само нещастия. Не искам момиче като теб да умре.

Но Ким нямаше намерение да се подчини.

Арнора присви ядно очи. Тя протегна сбръчканите си ръце и процеди:

— Дай ми меча!

— О, не, никога!

— Шшшт, не вдигайте шум! — предупреди ги Юлиан.

Твърде късно. Чу се шум от отваряне на врата и приближиха стъпки.

— Ето че ни спипаха, страхотно, няма що! — изпъшка Юлиан.

Завесата се отмести настрана, в мрака се появи огромната фигура на Ерик.

— Какво става тук? — ревна той.

Погледът му падна върху меча. Той го изтръгна гневно от ръцете на Ким:

— Как смееш да пипаш моя меч!

— Исках само да го разгледам — виновно отвърна Ким. — Няма да се повтори, обещавам.

— И аз бих те посъветвал същото — изръмжа Ерик.

Ким Видя с облекчение, че ярлът беше по-ядосан на Арнора.

— А ти? Ти какво търсиш тук, жено?

— Исках да проверя какво става тук — сопна му се Арнора. — Както виждаш, налагаше се.

— Ха! — изсмя се Ерик. — Мога сам да се грижа за дома си.

— Възможно е. Но за града ни не се погрижи добре — отвърна заядливо Арнора. — Хората на Гримар оставиха след себе си пожари и разруха. Това не биваше да се случва.

— Знам го добре! — изрева яростно Ерик, сетне сграбчи старицата и я избута навън.

Децата искаха да се измъкнат незабелязано, но Ерик ги спря:

— Вие останете — нареди той. — Елате с мен.

Децата го последваха плахо.

Ярлът посочи меча.

— Мога да разбера, че сте искали да видите меча. Но трябваше да попитате.

— Бояхме се, че няма да ни разрешиш — обади се тихо Ким.

— А, така ли — присмя им се Ерик. — Но както и да е, минало-заминало. — Показалецът му се плъзна доволно по острия ръб на оръжието. — Това не е обикновено оръжие, това е вълшебен меч — рече той по-сговорчиво. — Не всеки има силата да го върти.

— Какво искаш да кажеш? — попита Леон.

Ерик се изсмя.

— Трябва да владееш този меч. За това е необходима силна воля. Иначе мечът може да се обърне срещу теб.

Приятелите кимнаха. Бяха доволни, че ярлът се успокои, явно беше излял гнева си върху Арнора.

— Този меч вчера ме спаси. Но понесохме тежки загуби, Арнора за съжаление е права — продължи Ерик. — Имаме нужда от добитък и зърно, иначе ще измрем от глад. Още утре тръгваме на поход.

— Може ли да дойдем? — не се стърпя Леон.

Юлиан му хвърли ужасен поглед. Когато Ерик казва, че тръгва на поход, това най-вероятно означава, че ще граби.

Ерик също не беше възхитен от идеята:

— И Тьорги поиска да дойде с нас, откакто разбра, че Лайф също ще ме придружи. Сега пък и вие...

— Моля! — настоя Леон.

— По-леко — намеси се Юлиан. — Накъде изобщо ще пътувате?

Ерик вдигна вежди.

— Ще тръгнем нагоре по Шлай. На два дни път от тук има едно приятелско село. Можем да разменим някои стоки. — Лицето му помрачня. — В това село искаха да отидат Равен и Гунбьорн...

Ким наостри уши.

— И на път за там са били нападнати, нали така?

Ярлът въздъхна.

— Да, сигурно е станало така. Но кой може да каже? Равен не говори, а Гунбьорн изчезна. Сигурно отдавна вече седи на трапезата на Один...

„Може пък по време на пътуването да научим нещо за съдбата на Гунбьорн“, помисли си Ким наум, а на глас се помоли:

— Хайде, вземи ни с вас!

Ярлът почеса четинестата си брада. Изглежда се колебаеше.

— Ще имате полза от нас! — настоя Ким.

Ерик върна меча в раклата.

— Добре, ще ви намеря работа на палубата. А котката ви ще има грижата за плъховете и мишките. Освен това с няколко деца на борда ще правим добро впечатление. Ще изглеждаме като съвсем мирна експедиция — Ерик се разсмя гръмко и заплашително. — В краен случай мога да ви разменя срещу няколко чувала зърно!

[1] Предпазител — Напречната част между дръжката и острието на меча, която защитава ръката на боеца от приплъзване на оръжието на противника. — Б.пр. ↑

[2] Лезвие — Частта от хладното оръжие, която има режещи ръбове, острие. — Б.пр. ↑

МЪГЛАТА

Хайтхабу се събуди под сиво небе. Гъсти облаци бяха надвиснали над викингския град, мъгла се стелеше над водите на пристанището. Дъските на кнорът, който в този момент се товареше, бяха потъмнели от влагата. Товарният платноход не беше толкова накипрен, колкото корабите с дракони на вълнореза. Изглеждаше и потромав, нямаше украси.

Ехтяха кратки команди, яки мъже влачеха на борда провизии в сандъци и бурета и ги трупяха под полупалубите.

Ерик стоеше разкрячен до мачтата под широкото квадратно платно и наблюдаваше суетнята. В полезрението му попаднаха четирите деца и котката.

— Е, поне вие сте готови — изръмжа ярлът, когато приятелите застанаха до него.

— Къде е баща ти, Тьорги?

Момчето посочи един навес.

— Подрежда кожите, които сме взели за размяна.

Ерик се почеса по главата:

— Точно така, кожите...

Тьорги направи знак на приятелите и те се свиха в един ъгъл, където не се пречкаха на никого.

— Днес Ерик изглежда в много добро настроение — иронично отбеляза Ким.

Тьорги вдигна рамене:

— Трябва да го разберете. Всички гледат него. Той е водачът. Това пътуване непременно трябва да е успешно. Ако се провалим, ще държат него отговорен. — Внезапно Тьорги посочи кея. — Вижте, баща ми идва!

Заедно с още няколко мъже Лайф пренесе на кораба големи бали с кожи и ги складираха под полупалубите. Малко по-късно отплаваха.

Корабът се плъзна тържествено между двете кули при изхода на пристанището и Ерик вдигна поглед към квадратното платно.

— Велик е Один! Излезе вятър!

Децата отидоха на носа, а Тьорги остана при Лайф и Ерик. Равните брегове бавно се точеха покрай тях. Плътни пояси тръстика се сменяха с тесни пясъчни ивици и поляни, обрасли с храсталаци. После сушата сякаш отстъпи назад и всичко изчезна в млечнобели изпарения.

— Мъглата става все по-гъста — рече Юлиан с тревога в гласа.

Ким и Леон кимнаха безмълвно. Корабът сякаш минаваше през мокър памук. Беше невероятно тихо.

— Спомняте ли си историята на Тьорги за тролите? — попита тихо Леон.

— Да — отвърна Юлиан. — Когато идват тролите, винаги наставка странна тишина.

— Приказки, нищо повече — пренебрежително рече Ким. — Ти нали не вярваш на тези неща?

— Не знам — отвърна Юлиан, — тази тишина ми лази по нервите.

Ким взе котката в ръце.

— И Кия е доста нервна.

Зениците на животинчето бяха като два тесни процепа, ушите бяха прилепени назад.

Ким затвори очи и цялата се превърна в слух. Лекият бриз издуваше платното, от време на време от дълбините на морето се надигаше тихо бълбукане, но това бе всичко. Никой от викингите не проговаряше. Тишината, обгърнала кораба, беше изпълнена с тревожни предчувствия и всички бяха нащрек. Ким го усещаше.

Но корабът продължи да се плъзга спокойно по водите на Шлай. Нищо не се случи. Ким отвори очи и реши да си избие от главата страшните истории на Тьорги.

Минаваха час след час, нищо необичайно не наруши пътуването. Мъглата стана още по-гъста, заедно с нея над протока се спусна и здрач. Ерик нареди да се прибере платното.

— Изглежда, ще пуснем котва някъде тук — рече Ким.

В този момент дотича Тьорги и извика:

— Чухте ли вече? Тази нощ ще спим в палатки на палубата.

— Защо не направим лагер на сушата? — попита Леон.

— Твърде опасно е — обясни му Тьорги.

— Но защо?

— Близо сме до мястото, където намерихме Равен — прошепна Тьорги. — Затова трябва да сме предпазливи, в името на Один. Пък и на сушата може да ни нападнат по-лесно.

Приятелите се спогледаха стреснати.

— Не се притеснявайте! — успокои ги Тьорги. — Ще има постове. Нищо няма...

— Тревога! — изрева в същия миг Лайф.

И тогава децата го видяха.

От мъглата изплува огромна тъмна сянка! Право към тях се носеше боен викингски кораб. Драконът на вълнореза се хилеше демонично с широко озъбената си муцуна.

— На оръжие! — Ерик изтегли меча си.

Разнесоха се викове, мъжете се запрепъваха един през друг, екнаха проклетия.

Силен удар разтърси кораба на Ерик, когато бойният кораб се вряза в него. Децата загубиха равновесие, паднаха на земята и се вкопчиха едно в друго.

Тьорги ги завлече зад огромна купчина корабни въжета. В следващия миг покрай тях премина вълна от тежковъоръжени фигури. Но от устите им не излизаше нито звук.

— О, не! — Ким не вярваше на очите си.

— Но това... това са...

— ... троли — довърши Тьорги с разтреперан глас.

Нападателите бяха като животни, нещо средно между мечка и вълк!

Не е възможно, разсъждаваше трескаво Юлиан. Животните не носят оръжия и не управляват кораби! Какво става тук?

Нападатели и защитници се нахвърлиха яростно едни срещу други. Начело на своите мъже, Ерик размахваше меча на Один.

— Какво да правим? — извика Юлиан, като се опитваше да надвика шума от битката.

Но Тьорги сякаш бе парализиран от страх.

— Да скачаме във водата! — изрева Леон.

— Много е студена, ще се удавим — възрази Юлиан.

— Тук обаче рано или късно ще ни открият! — намеси се Ким.
— Нямаме избор.

Юлиан се бореше със себе си. Дали водата в пролива е студена? И няма ли тежките им дрехи веднага да ги повлекат към дъното?

Леон, Тьорги и Ким с Кия в ръце скочиха и се затичаха към борда. Юлиан също излезе от вцепенението си. Той преобърна една празна бъчва и я хвърли в морето. След това понечи да я последва. В същия миг някой го сграбчи отзад. Две яки ръце го стиснаха грубо за гърлото. Юлиан се замая, зарита слепешката около себе си. Хватката се отпусна, Юлиан успя да се освободи и понечи да избяга. Но нападателят отново се вкопчи в него. Една ръка затисна устата му. В страха си момчето я ухапа. Зъбите му загризаха кожа, но и нещо твърдо — някакъв пръстен. Отекна вик, ръката се отдръпна, Юлиан затича по палубата и скочи.

Водата на Шлай беше леденостудена. От шока Юлиан не успя да си поеме дъх и потъна като камък. Но на това място проливът беше съвсем плитък. Само след два метра момчето усети дъно под себе си. Това му помогна да се съвземе, отблъсна се и изплува, поемайки шумно въздух. Сега пък мокрите му дрехи отново го повлякоха надолу. Къде ли е бурето?

Ето го! Полюляваше се над водата, недалеч от него. Юлиан размаха ръце и крака и заплува. След малко усети под пръстите си грубите дъски на бурето. Успя!

Но колкото и да викаше имената на приятелите си — никой не отговори. Юлиан крещя, докато пресипна. Водите на Шлай го повлякоха със себе си, далеч от корабите, далеч от приятелите му. Цялото му тяло зъзнеше от студ, краката и ръцете му бяха вкочанени.

Накрая Юлиан изгуби съзнание.

СТРАНАТА НА ЕЛФИТЕ

Леки като перца пеперуди танцуваха в светлината на вечерното слънце, което галеше с последните лъчи малкото горско езеро. Намираше се сред поляна, покрита с цветя и храсти, във водите му се вливаше поток с хладна бистра вода. Разнесе се мелодичен звън на лютня^[1], към нея се присъедини кристалночист глас. От близката гора заприиждаха ангелски същества с неописуема нежна красота.

— Елфи... — прошепна Юлиан с дрезгав глас.

Една ръка леко докосна горещото му чело. Юлиан примигна. Съзря сякаш през мъгла чудно хубаво момиче, надвесено над него.

— Елфи — повтори убедено Юлиан.

Сега устните на изящното лице се раздвижиха и от безкрайно далече до Юлиан достигнаха думи:

— Това са сънища...

Юлиан отново затвори очи, дланта се отдръпна. Юлиан поиска да я сграбчи, сякаш би могъл да задържи прекрасното видение. Но беше твърде слаб, за да вдигне ръка.

— Лежи спокойно — рече момичето.

И изчезна.

Юлиан пропадна отново в трескав сън. Елфите бяха изчезнали, езерото почерня, надигна се буря и от гората вече не долитаха звуците на лютня, а виене на вълци.

Юлиан се замята неспокойно в леглото.

— Шшшт! — дочу нежен шепот. Сетне усети нещо студено на челото си. Кошмарът престана и Юлиан дойде в съзнание. Изправи се рязко.

— Къде... къде съм? — промълви той.

— Спокойно, спокойно... — рече момичето. — В безопасност си.

Юлиан се огледа объркано. Една котка скочи в леглото му.

— Кия! — възкликна Юлиан.

Котката се потърка в него и замърка.

— Приятелите ти са тук. Спят дълбоко — обясни момичето и посочи една завеса, зад която очевидно имаше друго помещение. — Ето, пийни нещо.

Юлиан вдигна бързо стомната към устните си. Изпитваше неопишуема жажда, но поиска да стане, за да види Леон и Ким.

— По-бавно, имаш силна треска — загрижено рече момичето.

Юлиан кимна. Едва сега започна да различава предметите около себе си. Намираше се в голо помещение без прозорци, с огнище, пейка и ракла. Юлиан се отпусна изтощен в леглото. Нещо тупкаше зад челото му. Не си спомняше друг път да го е боляла така глава.

— Коя си ти? Ти ли ни спаси? — попита той момичето.

— Казвам се Рота — отговори то. — Двамата с баща ми Фаргрим ви извлякохме вчера от морето. Имахте голям късмет, в името на Тор, че бяхме наблизко, ловяхме риба. Чухме шум от битка, но поради гъстата мъгла отначало не виждахме нищо. Изчакахме, докато утихне, после баща ми насочи лодката в посоката, откъдето идваше шумът.

Рота махна един червеникав кичур от лицето си:

— Първо видяхме теб. Беше се вкопчил в едно буре. Изтеглихме те на борда. После чухме жално мяукане. Отначало решихме, че недочуваме, но после към нас наистина приближи една голяма дъска. А върху нея — котка! Приятелите ти едва се държаха за дъската. И тогава...

Някакъв шум прекъсна Рота. Завесата се дръпна и зад нея се появиха главите на Ким и Леон. И двамата бяха много бледи, но се усмихваха.

— Ох, ето ви и вас! — зарадва се Юлиан. Усещаше как силите му бавно се връщат. — Изглеждате страхотно!

Ким се засмя.

— О, ти също, Юлиан. Като удавник!

— Много смешно — намръщи се Юлиан.

Ким и Леон седнаха при Юлиан и Рота. Сетне разказаха на Рота за нападението в мъглата.

— Ау, това са били троли! — ужаси се Рота. — Само тези зли същества са способни на такова нещо!

Ким имаше някои съмнения, но реши да ги запази за себе си.

— Успяхте ли да спасите някой друг? — попита тя с надежда.

Рота поклати глава:

— Не, никого.

Приятелите замлъкнаха с натезали сърца. Нима Тьорги, Лайф, Ерик и другите бяха мъртви?

— Открихте ли кораба ни? — попита отчаяно Леон.

Но Рота само поклати глава.

— Ето че имаме проблем — Леон се притесни. — Как ще се върнем в Хайтхабу?

— Баща ми сигурно ще ви вземе със себе си при някое пътуване. Той непрекъснато разменя стоки с жителите на Хайтхабу. Само дето в момента не мога да го попитам. Той отново отиде за риба, макар че навън се спусна мъгла. Мразя я тази мъгла. Тролите обаче я обичат.

— Това звучи така, сякаш тези същества се появяват често тук — подпита я Ким.

— Да, за съжаление — отвърна унило Рота. — Напоследък нападенията на троли зачестиха, да ни пази Тор! Те живеят съвсем наблизо — ей на онзи бряг отсреща.

Момичето потрепери от ужас.

Ким размени поглед с приятелите си, после рече:

— Двама мъже от Хайтхабу са преживели нещо ужасно тук по тези места. Чувала ли си нещо за това?

— И да, и не — отвърна Рота. — Преди време един съсед намери човек на брега. Беше съвсем объркан, даже името си не можеше да каже. Дрехите му бяха като на мъжете от Хайтхабу, затова го отведоха там. И там веднага го познали. Но така и не намерихме другия.

— Значи от Гунбьорн все така няма следа — замислено рече Леон.

Рота се надигна:

— Трябва да изляза навън. Скоро ще мръкне и баща ми сигурно ще се върне. Той разчита да му помогна. До скоро!

— Троли! Глупости! — възкликна Ким, когато останаха сами. — Това бяха преоблечени хора!

— Няма съмнение! — подкрепи я Юлиан. — Ухапах ръката на един. Този тип имаше пръстен! Не вярвам тролите да носят пръстени!

Ким стана и закричи напред-назад из малката хижа.

— Трябва да направим нещо, момчета!

— Само не веднага, моля те — изпъшка Юлиан. — Все още имам ужасно главоболие, а сигурно и температура.

— Е, добре — просветнаха очите на Ким. — Ще изчакаме, докато се оправим и тримата. А после ще поразузнаем на другия бряг на Шлай!

Половин час по-късно Рота и баща ѝ се върнаха. Приятелите още веднъж им благодариха за помощта.

Фаргрим беше набит и мълчалив мъж. Той промърмори нещо за това, че децата би трябвало да благодарят на боговете, сетне се зае да приготви вечерята.

— Баща ми готви много вкусно — похвали го Рота, когато забеляза изненаданите погледи на приятелите. — Мама умряла при раждането ми — добави тя тъжно и смени темата. — А вие ми помогнете да нарежа гъбите.

След половин час всички седяха на кожите край огъня и похапваха. Ким така беше прегладняла, че опита дори речния костур.

— Утре ще ви заведа в Хайтхабу — обеща Фаргрим. — Днес имах добър улов. Дано да успея да разменя костура.

[1] Лютня — Старинен струнен музикален инструмент с 6 до 16 струни. По звучене прилича на китарите. — Б.пр. ↑

ПРОРОЧЕСТВОТО

Лодката на Фаргрим потегли към Хайтхабу още на развиделяване. Мъглата се беше разнесла, бледото слънце събираше сили да изкачи небосвода. Фаргрим гребя известно време, после опъна платното.

На кея пред хижата на Фаргрим остана Рота. Юлиан ѝ помахаше и момичето за миг вдигна плахо ръка.

Юлиан се натъжи. Внезапно усети желание да остане на това място.

— Няма защо да махаш повече, Рота вече не ни вижда — обади се Ким с тънка усмивка.

Юлиан се сепна и се изчерви.

— Какво?

Сетне се втренчи в мястото, където допреди миг се издигаше рибарската хижа. Ким беше права. Рота беше изчезнала.

— Трябва да се радваме, че се връщаме в Хайтхабу — рече Ким примирително, сякаш прочете мислите на Юлиан, но той не отвърна нищо.

— В Хайтхабу е много по-сигурно, отколкото тук — продължи Ким.

— Може би... — проточи Юлиан. — Но аз се страхувам от онова, което ни очаква там.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знаем нищо за съдбата на Тьорги, Лайф и Ерик. Може би всички са мъртви.

Ким поклати глава замислено. После отвърна с уверен глас.

— О, знам, че са се справили! Виж ние как успяхме! Пък и нали вълшебният меч беше у Ерик. Той сигурно ги е защитил.

Малката рибарска лодка леко се плъзна между стражевите кули на пристанището на Хайтхабу.

— Я вижте онова момче там! — посочи към брега Леон. — Това е Тьорги!

Ким и Юлиан също познаха младия викинг, който стоеше на един кей и разговаряше с някакви мъже. Извън себе си от радост, приятелите изкрещяха името на Тьорги. Момчето ги видя и размаха ръце.

Малко по-късно рибарската лодка се приближи до кея. Децата се сбогуваха с Фаргрим и се хвърлиха в прегръдките на Тьорги. Сетне момчето ги засипа с въпроси. Ким, Юлиан и Леон разказаха за чудното си спасение. Тьорги също трябваше да разкаже как викингите бяха оцелели след нападението в Шлай.

— Не беше толкова зле. Един трол се опита да ме отвлече, но аз скочих в морето и заплувах към брега. И това беше всичко. След малко ще има събрание в дома на Ерик. Ще решим какво да правим оттук нататък. Ако си мълчим, може и да не ни изхвърлят.

— Ерик добре ли е? — попита предпазливо Юлиан, докато вървяха към дома на ярла.

— Да — отвърна Тьорги, сякаш това е съвсем естествено.

— А другите? — продължаваше да разпитва Юлиан.

— О, да, всички са добре — разсмя се Тьорги. — Някои бяха ранени при нападението, но нищо повече. Какво се чудиш — нали мечът на Один беше с нас!

Приятелите си отдъхнаха.

Тьорги ги погледна и усмивката изчезна от лицето му.

— Не знам точно какво ще решат сега. Но съм сигурен, че ще искат отмъщение! Защото тролите отмъкнаха стоката ни. Ние не оставяме такива неща без последствие!

В къщата на Ерик вече бяха дошли първите мъже. Те не обърнаха никакво внимание на децата и котката, което беше добре дошло за нашите герои. Ким, Кия, Леон, Юлиан и Тьорги си намериха място край куполовидната пещ, седнаха там и зачакаха. Следващият, който влезе в помещението, беше Скарф, следван от неколцина мъже, но децата не ги познаваха. Последни пристигнаха Арнора, Лайф и Ерик. Те забелязаха децата в ъгъла и им махнаха.

— Уф, засега всичко е добре! — рече Леон. — Като че ли нямат намерение да ни изхвърлят.

— Шшшт! — изшътка Тьорги. — Ерик иска да каже нещо.

Викингите се бяха събрали в голям кръг и ярлът вдигна ръка. Когато разговорите утихнаха, той изгледа изпитателно хората около себе си. Спря погледа си на всеки от присъстващите, а после обяви:

— Събрахме се, за да обсъдим следващите си стъпки. Боговете напоследък не са твърде благосклонни към нас. Първо, нападението над Гунбьорн и Равен, после, над града ни, а накрая и над кораба ни. От друга страна, в нас е мечът, мечът на Один...

— Мечът е в теб, а не в нас — поправи го с твърд глас Арнора.

Ерик я изгледа враждебно:

— Какво искаш да кажеш?

— Казах само това, което е очевидно — отвърна сприхаво старицата. — Мечът е в теб. Може и да те е закрилял, когато ни нападнаха хората на Гримар. Но откакто мечът е в Хайтхабу, над нас се сипят нещастие след нещастие.

Ярлът махна с ръка:

— Ти явно го искаш за себе си! По-рано бих те послушал. Но алчността е помрачила ума ти! По-добре да разберем защо тролите ни нападнаха.

— Да — подкрепи го Лайф. — Откога тролите крадат кожи? Това е доста странно, в името на Тор! — Внезапно Лайф се сети нещо: — Може пък изобщо да не са искали кожата, а меча!

Сега Скарф направи крачка напред и рече:

— Не вярвам. Тролите са глупави и жестоки. Те не разбират нищо от магия. Тролите са видели хора и веднага са нападнали. Те така правят винаги.

В своето ъгълче Ким сбърчи чело. Мнимите тролци едва ли бяха толкова глупави. Все пак можеха да управляват кораб.

— Нека да им дадем урок на тези тролци — предложи Лайф. — Да потеглим срещу тролите с всички мъже. Да ги заврем в дупките им, или където там живеят!

Но Ерик поклати глава.

— Не, Лайф, това няма да ни помогне. Тролите са подли и страхливи. Те не влизат в открита схватка. Ще ни видят да идваме и ще се измъкнат.

Лайф вдигна рамене.

— А какво да правим според теб? Нима ще допуснеш тролите отново да ни нападнат?

Сега вече Ким не можа да се сдържи. Преди приятелите да успеят да ѝ попречат, тя застана в кръга.

— Правите голяма грешка — заяви тя.

— Я да чуем! — отвърна развеселен Лайф.

— Оставете я да говори — рече Ерик.

— Благодаря — отвърна Ким и продължи бързо: — Ами ако нападателите не са никакви тролли? Ами ако са преоблечени хора! Защо не отидете още веднъж на мястото, където стана нападението? Там живее Рота с баща си. Тя ни разказа, че напоследък много често има нападения. Рота предполага, че тролите живеят на отсрещния бряг. Ако е така, те трябва да са оставили някакви следи.

За момент настана пълна тишина. Викингите размениха скептични погледи. Ким ги изгледа напрегнато един по един — как ли ще приемат намесата ѝ?

Първа Арнора надигна старческия си глас.
— И защо му е притрябвало на някой да се преоблича като трол?
Това е безсмислено. Наистина са били тролли, всичко говори за това. Но

съм съгласна с Лайф: силата на меча трябва да ги е привлякла. Тролите може и да са глупави създания, но те също така са алчни.

— О, престани — ядоса се Ерик. — Ти все изкарваш меча виновен за всичко!

— Тези приказки няма да ни доведат доникъде! — намеси се Скарф. — Да предположим, че момичето има право. Тогава нападателите са разбойници. А какво прави разбойникът, след като се е сдобил с плячка? Правилно, плюе си на петите! Така че ако са ни нападнали разбойници, а не троли, отдавна са през девет земи в десета. Няма смисъл да претърсваме брега.

Ким сведе поглед. В този миг разбра, че е загубила. Няма да обсъждат повече предложението ѝ. Тя се върна посърнала на мястото си и седна.

— Хей, беше много смело от твоя страна — рече с уважение Леон.

— Хм... — измънка Ким. — Но нямаше никаква полза.

После те отново се заслушаха в спора на викингите.

— Нашите нещастия започнаха с идването на този меч в Хайтхабу — процеди през зъби Арнора, която беше пристъпила напред в кръга от мъже.

— Ти каза това поне сто пъти, в името на Браги — отговори ядно Ерик.

— Точно така — потвърди Арнора. Сухият ѝ показалец се заби във въздуха като клон на врана и посочи Ерик. — Затова трябва да се освободим от меча!

— Искаш да го унищожим? — не повярва на ушите си Ерик.

— Да! — настоя Арнора. — Дай ми го, Ерик! Само аз имам силата да го унищожа!

— Никога!

— О, не, ще ми го дадеш! — провикна се Арнора. — Ще го превърна в обикновен меч и с това цялата лудост ще приключи!

Ерик скръсти ръце.

— Върни се на мястото си, Арнора. Този меч принадлежи на мен. Само на мен!

Арнора му хвърли мрачен поглед.

— Ще съжаляваш за това, Ерик — тя се огледа. — Всички ще съжаляват за това. Ерик и неговият меч ще донесат разруха на

Хайтхабу, предчувствам го!

С тези думи Арнора напусна ядосано събранието. Вратата се захлопна с трясък зад гърба ѝ.

Спорът отново се разгорещи. Бяха направени и отхвърлени различни предложения.

— Те ще говорят така до тъмно и пак няма да решат нищо — поклати глава Леон. — Хайде да излезем навън, имам идея.

Леон, Юлиан, Ким, Кия и Тьорги приседнаха навън под лъчите на мекото вечерно слънце.

— Арнора наистина е обсебена от този меч — рече тихо Ким. — Иска да го притежава на всяка цена!

Юлиан я изгледа замислено.

— Искаш да кажеш, че Арнора има нещо общо с нападението? Мислиш ли, че тролите са действали по нейно поръчение?

— Не съм сигурна — отвърна Ким. — Но Арнора проявява необичайна упоритост по въпроса за меча. Кажете по-добре ти, Леон. Нали имаш идея?

Леон се усмихна хитро.

— Мисля, че преди малко Ким направи едно много разумно предложение. Трябва наистина да се огледа отсрещния бряг.

— Обаче Ерик и хората му не харесаха идеята — възрази Ким.

— Точно така — потвърди Леон. — Затова ние ще свършим работата.

— Да не би да искаш да отидем там сами? — ахна ужасен Юлиан. Тази идея изобщо не му хареса.

— Да, защо не? — отвърна безгрижно Леон.

— Защото е твърде опасно!

— Може и така да е — призна Леон. — Затова ще бъдем много предпазливи.

Юлиан го изгледа с ужас.

— Но ние нямаме кораб!

— Това може да се уреди — обади се внезапно Тьорги. — Можем да вземем малка лодка! Но наистина трябва да внимаваме много. Тролите са много войнствени!

ТРОЛЪТ

На следващата сутрин слънцето отново беше покрито от гъсти сиви облаци. Над пристанището на Хайтхабу вееше мразовит вятър. Първите рибарски лодки потеглиха към Шлай.

Тази сутрин града на викингите напуснаха и четири деца с една котка в лодка, като орехова черупка. Тьорги взе лодката от баща си. Той каза на Лайф, че иска да налови риба с приятелите си.

Движеха се доста бързо. Тьорги беше на греблата, Леон и Юлиан, напътствани от него, се грижеха за платното. Ким и Кия седяха най-отпред. Тяхната задача беше да са очите и ушите на експедицията.

Странна смесица от ловна треска и страх държеше Ким нащрек. Дали наистина ще успеят да разобличат тайнствените нападатели? Ще открият ли как е изчезнал Гунбьорн? Ще се опазят ли от коварните капани на тролите?

Добре, че днес няма мъгла, мислеше си Ким. Ръцете ѝ галеа копринената козина на Кия. Ким усещаше, че всяко мускулче на грациозното котешко тяло е напрегнато, Кия не изпускаше от погледа си бреговете на протока. Няма съмнение, че е много развълнувана.

— Чакаш нещо, нали? — прошепна Ким.

Кия обърна смарагдовите си очи към нея и Ким се опита да разтълкува погледа ѝ. В него се четеше бдителност, но и малко страх.

— Струва ми се, че в този момент изпитваме доста сходни чувства — прошепна Ким и се усмихна нервно.

Но засега всякакъв страх изглеждаше неоснователен. Лодката плаваше по Шлай съвсем спокойно. Движеха се много по-бързо, отколкото с тромавия кнор и още следобед достигнаха хижата на Рота и баща ѝ.

— Какво ще кажете да минем да ги видим — предложиха Юлиан и Тьорги.

— Не — спря ги Леон. — Те ще се опитат да ни разубедят, щом разберат какво сме наумили.

Накрая решиха да гласуват. Понеже Ким се въздържа, Юлиан и Тьорги победиха. Малко по-късно Юлиан скочи с разтуптяно сърце на

разклатения кей и изтича към хижата, но остана разочарован — никой не отвърна на тропането му.

— Тогава да потегляме към отсрещния бряг — настоя Леон.

— Какво си се разбързал? — Юлиан мрачно го изгледа. — Можем да почакаме минута-две. Може Рота да е излязла за малко.

— Защо бързам ли? — поклати глава Леон. — Много просто — защото пада мъгла!

Децата се обърнаха стреснати към протока. Леон имаше право — над Шлай се стелеха гъсти изпарения.

Юлиан се предаде.

— Прав си, наистина трябва да побързаме — кимна той.

— Не знам... — поколеба се Тьорги. — Не харесвам мъглата. Нали знаете... тролите...

Леон го потупа приятелски по рамото.

— Хайде, идвай, да не би да те хвана страх?

— Мене? — обиди се Тьорги. — Никога!

— Е, добре, да тръгваме! — извика Леон.

Върнаха се в лодката и се отгласнаха от кея. Течението веднага ги завлече в средата на протока.

— Грабвайте греблата! — нареди Тьорги.

Леон и Юлиан запретнаха ръкави и загребаха към отсрещния бряг.

Ким и Кия отново заеха поста си на носа на лодката. Котката стана още по-нервна от преди. Ким се чудеше дали това е свързано с мъглата, която бързо се съствяваше. Тя сякаш поглъщаше околността парче по парче и скоро стана необичайно тихо. Единственият звук, който нарушаваше зловещата тишина, бе шумът от потапянето на греблата.

Тьорги пръв проговори.

— Виждате ли малкия залив отсреща? — попита той.

Леон и Юлиан кимнаха.

— Там ще слезем на брега. Мястото ми се струва добро.

Малко след това дъното заора в пясъка. Приятелите скочиха на брега и изтеглиха лодката върху тесния пясъчен плаж.

— Чудя се дали в тази влага изобщо ще открием някакви следи — обади се Юлиан.

Леон вдигна рамене и въздъхна.

— Така и така сме тук, освен това...

— Вижте — прекъсна го Ким и посочи към земята. — Това е пътека.

Кия и Ким тръгнаха първи, следваха ги Леон и Юлиан. Колоната завършваше Тьорги.

Пътеката беше широка само половин метър и се виеше навътре в сушата. В прогизналата от влага почва краката на децата често затъваха в калта. Налагаше се да прескачат големи локви, а на места внезапно ставаше мочурливо.

— Май навлизаме в тресавище! — предупреди Тьорги. — По-добре да се върнем!

Ким поклати глава.

— Този път всъщност не би трябвало да е опасен. Тук са минавали хора.

— Откъде знаеш, че са били хора? Не виждам никакви следи. Може да са били животни, но също и троли! — възрази Тьорги, ококорил очи от притеснение.

Ким го изгледа косо.

— А може би просто те е страх!

— Не ме е страх! — ядоса се Тьорги.

Ким продължи да води разузнавателната колона. Сега пътеката се провираще между високи треви. Вървяха мълчаливо около четвърт час. До ушите им долитаха странни шумове, силно скърцане, сякаш голямо дърво се извива под напора на бурен вятър, после шумолене, съвсем ниско над краката им, сякаш някое животно пълзи до тях, скрито в тревата.

Мъглата беше толкова гъста, че Ким едва виждаше собствената си ръка. Край тях тресавището гъргореше, клокочеше и бълбукаше. Една погрешна стъпка можеше да има смъртоносни последици. Ким потрепери. Защо води приятелите си към опасност само от криво разбрано честолубие! И какво изобщо означава да води? Тя просто следва пътеката през зловещото мочурище с неясната надежда да се натъкне на следи от подлите нападатели. Дали пък не прави огромна грешка?

Тя спря нерешително.

— Какво става? — попита Леон, който едва не се блъсна в нея.

— Чудя се дали не е по-добре да се върнем — призна Ким.

Леон вдигна вежди.

— Какво ти стана изведнъж?

— Ами взех да се съмнявам, че можем да открием следи тук. Освен това рискът да се заблудим в тресавището ми се вижда твърде голям — продължи Ким.

Беше изморена и разочарована. Можеха да си спестят това пътуване. Проклетата мъгла.

— Правилно — настоя Тьорги. — Да се връщаме!

Юлиан беше на същото мнение. И малката група тръгна да се връща. Само след сто метра ги очакваше неприятна изненада.

— Тук има разклонение — извика Ким, която вървеше отпред. — Преди го нямаше...

— Ето че се изгубихме! — затрака със зъби Юлиан.

Леон се шмугна покрай Ким.

— Това е невъзможно, връщаме се по същия път!

— Очевидно не — рече унило Ким. — Някъде сме завили погрешно.

— В името на Один, загубихме се! — паникьоса се Тьорги.

— Глупости — отвърна Ким. — Трябва просто да изберем правилния път.

Тя реши да тръгне надясно и приятелите ѝ я последваха.

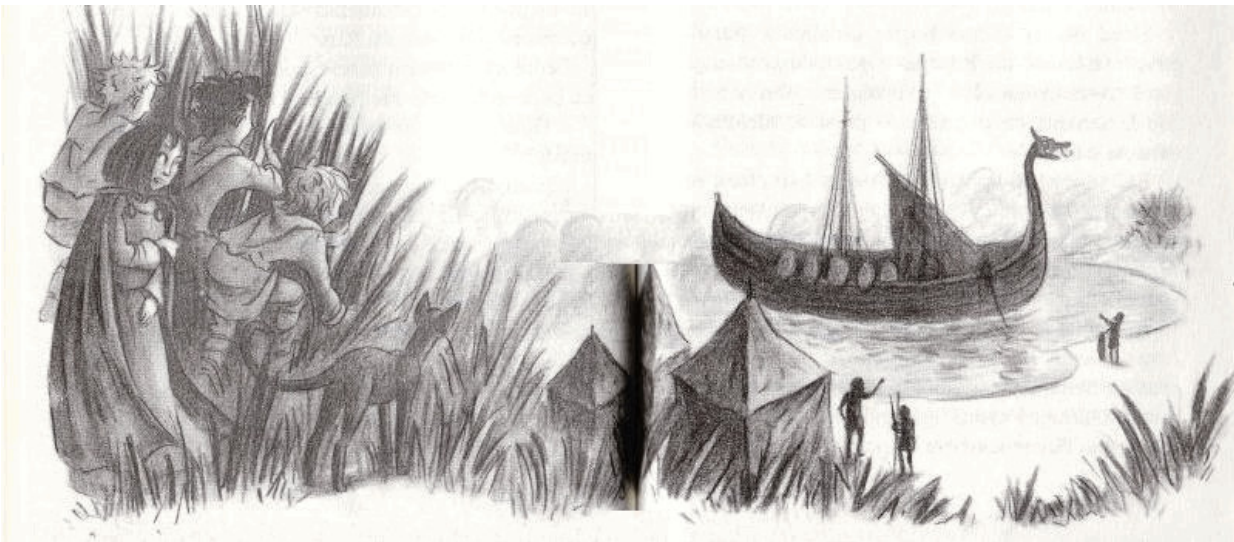
Почвата под краката им стана по-твърда, крачките им — по-уверени. Когато след малко и мъглата се разреши, надеждата отново се събуди в тях.

— Хей, какво е това? — прошепна внезапно Ким и скочи зад един храст.

От мъглата изплуваха очертанията на непознат кораб.

— Т-т-това е п-р-р-ризрачен кораб... — избърбори Юлиан и бързо приклепна до Ким.

— Глупости — заяви тихо Ким. Гласът ѝ внезапно беше изгънял. — По-скоро ми прилича на най-обикновен викингски кораб.

Наум Ким си призна, че е избрала тъкмо погрешния път, защото този кораб преди не беше на пътеката...

— Да... — обади се и Тьорги, — но тук няма пристанище, доколкото знам...

— Може би това е корабът на хората, които ни нападнаха — прошепна Ким.

— Корабът на тролите! — възкликна Тьорги и от ужас вдигна ръка пред устата си.

Леон се опита да изглежда съвсем спокоен.

— Няма полза да стоим тук и да гадаем. По-добре да проверим.

И той се запромъква към призрачния кораб. За пръв път този ден Леон се радваше на мъглата, която щеше да ги опази от любопитни погледи.

Нова вълна гъсти водни изпарения разми очертанията на кораба и за няколко мига той изчезна напълно. Но после отново се появи в цялата си дължина — тъмна, заплашителна сянка.

Буйни треви препречиха пътя им. Леон се оплете в коренищата и падна в студената тиня. Изправи се, проклинайки, и поиска да продължи напред. Но какво е това? Той изкрещя от ужас. На десетина метра пред него в мъглата се извисяваше грамадна черна фигура. Беше протегнала ръце встрани и ги размахваше насам-натам. Леон неволно отстъпи назад. Усети зад гърба си приятелите си, и те, вцепенени от страх.

— Да се махаме! — прошепна силно Тьорги. — Това е трол!

Но Леон не помръдна от мястото си. Той се взираше внимателно във фигурата, която стърчеше сред мъглата. Ръцете ѝ се движеха, но не и тялото. Странно... Внезапно Леон изпита абсолютна увереност, че това нещо там няма да ги нападне. Той си пое дълбоко дъх и тръгна към него.

— Спри! Стой тук! — извика ужасен Тьорги.

Леон не отговори. Крачка след крачка той се приближаваше към зловещото същество. Сърцето му биеше лудо. Тролът ставаше все по-голям.

— Ами ако съм се излъгал? Ами ако скочи върху мен? — питаше се Леон. Коленете му трепереха.

Сега той беше само на два метра от целта. И едва не се изсмя. Някой бе натъпкал дрипи и кожи със слама и бе направил голяма кукла, издигната върху кол. Истинско плашило.

— Елате! — повика Леон приятелите си. — Напълно безобидно е! След малко децата се събраха под плашилото.

— Несъмнено това чудо трябва да прогонва любопитните досадници — поклати глава Юлиан.

— Още една причина да огледаме кораба по-отблизо — отвърна Леон.

И децата се запромъкнаха към кораба. Скоро бяха сигурни, че наистина става дума за съвсем обикновен боен викингски кораб, закотвен в малък и добре скрит залив. На брега бяха опънати палатки, между тях щъкаха хора.

— Това не са троли — рече Леон.

Тьорги си отдъхна шумно.

— Точно така, в името на Тор! — призна той.

— Това трябва да е лагерът на разбойниците — предположи Юлиан. — Вероятно оттук тръгват за нападенията си.

Ким поклати доволно глава.

— Така мисля и аз. И така, нашият поход си струваше. А сега трябва да разкажем всичко на Ерик, колкото се може по-бързо.

ЗАСАДАТА

Мина известно време, докато открият своята лодка. А после се върнаха в Хайтхабу, колкото се може по-бързо.

Сега седяха в голямата къща на Ерик. Ярлът изслуша с интерес разказа им и накрая повика Лайф, Скарф и неколцина други мъже, на чието мнение държеше. Появи се дори Арнора. За момент изглеждаше така, сякаш Ерик ще я изхвърли без много приказки. Но после реши просто да не забелязва тази жена, която разбираше от магии. Големи кани, пълни до ръба с прясна медовина, обикаляха съвета на мъжете.

Ерик обобщи наблюденията на децата.

— Предлагам да изпратим разузнавателен отряд. Налага се да проверим каква е силата на врага.

Скарф вдигна отбранително ръце:

— Трябва да сме много внимателни, нямаме работа с нормален враг. Би могло все пак да се окаже, че са...

— Не са трол — осмели се да го прекъсне Ким. — Видяхме това съвсем ясно!

Очите на Скарф засвяткаха. Той очевидно не беше свикнал да го прекъсват.

— Вие си мислите, че сте видели хора — заяви той високомерно. — Но не бихте могли да бъдете сигурни. Искам само да кажа, че трябва да бъдем особено предпазливи. Този враг, все едно дали е трол или не, е много хитър и подъл.

Ерик кимна замислено.

— Ще изпратя малък отряд. По-голямата част от воините ще останат тук и ще защитават Хайтхабу. Скарф, искаш ли да оглавиш тези мъже?

Скарф се поклони леко.

— С удоволствие, ярле!

— Добре — рече Ерик. — А аз ще тръгна още утре с дузина от най-добрите ни воини. Ти ще дойдеш с мен, нали, Лайф?

Лайф се усмихна мрачно.

— Разбира се.

— Тогава и аз ще дойда! — възкликна Тьорги. — И приятелите ми също!

— В никакъв случай — отсякоха Лайф и Ерик, сякаш се бяха наговорили.

Долната устна на Тьорги затрепери.

— Вие трябва да ни вземете. Не знаете къде се крият разбойниците. Само ние знаем къде се намира заливът.

Лайф и Ерик се посъветваха шепнешком.

— Е, добре — съгласи се накрая Ерик. — Но ще си траете, да сме наясно!

Децата тържествено обещаха да бъдат по-кротки от мишки.

— И още нещо ми се струва важно — рече сериозно Ерик. — Това, което решихме току-що, трябва да остане между нас. Боя се, че в противен случай врагът може да бъде предупреден. Понякога имам чувството, че нашият град сякаш има уши.

Сега думата взе Арнора.

— Останете тук, мъже! — извика тя. — Докато мечът е във ваши ръце, боговете не са на ваша страна.

— Хайде, започна се пак — изръмжа ядосан Ерик. — Няма да ти дам меча, Арнора! Имаше времена, когато всички ние ценяхме твоите съвети. Но това мина. Мнението ти вече не означава нищо за нас.

Арнора сви устни.

— Не съм и очаквала да ме послушаш, Ерик — отвърна злобно тя. — Но нека никой после да не казва, че не съм те предупредила!

Следващия следобед отрядът потегли с един боен кораб. Небето тежеше оловносиво. Ерик стоеше на носа с меча на Один на кръста. Пътуването мина без произшествия и привечер Ерик реши, че няма смисъл да нощуват на борда. Той нареди да акостират на малък тесен плаж и да издигнат лагер за през нощта. Бяха използвали това място често при пътуванията си, защото беше сигурно.

— Да се надяваме, че не е грешка — измърмори Леон, докато скачаше на сушата.

Децата трябваше да донесат дърва за огъня. Те изтичаха до близката гора и се заеха да събират сухите клони от земята. Вятърът се

засили и внезапно стана доста студено. В далечината отекнаха гръмотевици.

— Тор е разгневен — мърмореше си Тьорги. — Дано да не се гневи на нас.

— Защо пък да ни се сърди — отвърна Ким. Кия се гушеше в пазвата ѝ, само главата ѝ се подаваше навън. — Да не би да вярваш на брътвежите на Арнора?

— Кой знае... — отвърна Тьорги.

Ким искаше да каже още нещо, когато Кия започна да се мята в пазвата ѝ.

— Какво ти става? — погали я Ким. Кия обаче не се успокои. — Да не би да ти е тясно — почуди се Ким и отвори малко палтото, за да ѝ направи място. Но Кия продължи да нервничи.

— Нещо не е наред! — Ким се разтревожи, обзета от лоши предчувствия.

Кия никога не се държи толкова странно без причина. Погледна котката в очите и изтръпна: в тях се четеше най-откровен страх. Момичето се обърна бързо и се огледа. Намираха се в мрачна горичка. Дали тук е опасно? Гъстите дървета предлагаха добро прикритие, но бяха идеални и за засада. Не видя нищо подозрително. Но нали Кия никога не се лъже!

Ким предупреди приятелите си и те решиха да съобщят на Ерик за подозрението си, но в същия миг чуха пукот на съчки и се скриха светкавично зад един храст. Тогава ги видяха — фигури в рунтави кожи, въоръжени с мечове и бойни брадви! Преминаха покрай скривалището им на път към лагера на викингите.

— Троли! — прошепна Тьорги. — Трябва да предупредим другите! — И той понечи да скочи на крака. Но децата го дръпнаха назад.

— Твърде късно е! — изрече с мъка Леон. — Все едно, не можем да им помогнем!

Само след миг до ушите им достигна шум от битка. Юлиан потрепери. Що за същества са това? Хора или трoли, все пак?

Минаха няколко минути. Тьорги посегна към лявата си обувка, висока до над глезените. В ръката му проблесна кама.

— Отивам в лагера да им помогна! — заяви решително младият викинг. — Не мога да стоя тук като страхливец.

— Тогава ще дойдем и ние! — отвърна Леон не по-малко решително.

— Разбира се — съгласи се и Юлиан. — Но трябва да бъдем много предпазливи!

Той имаше лошо предчувствие. От лагера вече не долиташе никакъв шум.

Приятелите се промъкнаха снишени към брега, взирайки се боязливо в мрака между клоните. Битката беше приключила. На пясъка лежаха неколцина войни от Хайтхабу, около тях бяха разхвърляни оръжията и щитовете им. От нападателите нямаше и следа. Тьорги пръв се осмели да излезе от прикритието си и изтича към воините.

— Татко, татко! — извика той и клекна до един от мъжете.

Ким, Леон и Юлиан изтичаха при него.

Беше Лайф и беше жив! Широкият му гръден кош се надигаше и спускаше под ризницата. На челото му имаше огромна цицина, но иначе изглеждаше невредим.

Тьорги започна да го потупва по четинестите бузи.

— Събуди се! — викаше той. — Събуди се!

Внезапно Лайф отвори окото си и изръмжа:

— Кой се осмелява да ме шамаросва?

— Аз съм, татко! — засмя се Тьорги.

По лицето на Лайф се разля усмивка.

— Велики Один, ти си жив, синко! — Той се надигна с мъка. Лицето му се сгърчи от болка и великанът изпъшка. — Някой ме удари с всички сили по бедната глава. И сетне настана мрак!

Викингът се огледа. Той пребледня при вида на ранените по плажа.

— Къде е Ерик? — процеди Лайф.

Откриха ярла във високата трева край брега. Ерик лежеше по корем и не помръдваше. Брат му приклепна до него.

— Стойте далеч оттук! — рече Лайф на децата, които поискаха да клекнат край него. — Положението е лошо...

Ужасени, Ким, Леон и Юлиан отвърнаха погледи. Само Тьорги продължи да гледа баща си, който внимателно обърна брат си. В следващия миг Лайф нададе ужасяващ вик.

— Мъртъв е! Брат ми е мъртъв!

Лайф зарίδα с глас. Тьорги се приближи до него, прегърна го и се опита да го успокои.

Ким, Юлиан и Леон се хванаха за ръце. И всеки гледаше в различна посока, за да не видят другите сълзите в очите му.

Лайф първи се съвзе.

— Има много странни наранявания — прошепна той. — Не са като от меч. Ще разрежа ризницата. Ела, Тьорги, помогни ми.

Тьорги взе кожената ризница на Ерик и отиде при приятелите си. Той очевидно не можеше да понесе повече гледката на мъртвия.

— Какви ужасни рани! — извика Лайф. Той стана и размаха огромните си юмруци към небето. — Няма да намеря покой, докато не отмъстя на подлите убийци! — изрева той. — Дори това да е последното, което ще направя на този свят!

Сетне вдигна брат си и го отнесе в лагера. Там покри мъртвия Ерик с наметката му.

— Погрижете се за ранените — Лайф беше покрусен. — Ще потърся меча на Ерик.

Леон хвърли поглед към ризницата на Ерик.

— Странно — прошепна той. — Много странно...

— Какво? — приближи Ким.

— Виж, следи от зъби — обясни Леон.

Ким, Юлиан и Тьорги разгледаха внимателно ризницата.

— Прав си! — възкликна Тьорги. — Ето го доказателството: това са били троли, в името на Тир! Но нека помогнем първо на ранените!

Малко по-късно Лайф се върна.

— Мечът е изчезнал — рече той мрачно.

Тьорги показа на баща си следите от зъби, които Леон откри по ризницата на Ерик.

Лайф кимна унило.

— Да, това са следи от захапка на трол, няма съмнение. Гадни подли твари! Те убиха нашия ярл и откраднаха меча на Один!

— Сигурен ли си, че са троли? — попита внезапно Леон.

Лайф го изгледа изненадан.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами аз видях само фигури в кожи — отвърна предпазливо Леон.

Лайф сбърчи чело:

— Със сигурност бяха троли. Кой друг би хапал жертвите си? Човек? Хайде де!

— Да изчезваме от тук, татко! — настоя Тьорги. — Страхувам се, че тролите ще се върнат!

Лайф го погали по главата:

— Всичко е наред, момчето ми!

С общи сили отнесоха ранените и мъртвия ярл на палубата.

— Наистина ли мислите, че са троли? — попита Леон по-късно, когато седяха сгушени на кърмата.

Юлиан вдигна рамене.

— Знам, че това е невъзможно, но следите от зъби ме карат да се замисля...

— Които и да са били нападателите, определено са искали меча — обобщил Леон.

— Дали са същите, които са отвлекли и убили Гунбьорн? — чудеше се Ким.

— Знам ли — поклати глава Юлиан. — Но в едно няма съмнение: намерим ли меча на Один, ще открием и убиеца!

ИЗБОРЪТ

По обяд на следващия ден корабът влезе в пристанището на Хайтхабу. Тялото на Ерик бе изгорено, а пепелта събраха в урна. Целият град се сбогува с него. Лицето на Лайф изглеждаше като от камък, старо и посивяло. Той прегърна през раменете вдовицата на Ерик.

Децата стояха отзад и чакаха, докато Лайф тръгна да се прибира. Те последваха колебливо коравия воин, който изглеждаше невероятно безпомощен.

Вътре, седнал край огъня, Лайф отпи дълга глътка от рога си, вдигна го и рече тихо:

— За теб, Ерик, който вървиш сега към празничната шатра на Один! — Той се изсмя глухо. — Може би дори трябва да ти завиждам, приятелю. На трапезата на Один медовината никога не свършва! — И Лайф се втренчи тъжно в земята.

Аса го докосна нежно по рамото:

— Дори да ти се струва, че сега не е моментът, трябва да предприемеш нещо — рече твърдо тя.

Лайф вдигна глава.

— Не можеш да се оставиш на тъгата си, макар че звучи жестоко — продължи Аса. — Трябва да се вземат важни решения, които не търпят отлагане, в името на Тор.

Лайф кимна замислено.

— Добре — рече Аса. — Тогава ти знаеш какво трябва да се направи.

Лайф остави рога с въздишка и се обърна към децата:

— Тичайте при Скарф, Олаф, Вандил и другите важни мъже. Свиквам събрание. Доведете ги тук!

— А Арнора? — попита Ким.

— Казах важните мъже! — отвърна остро Лайф.

След по-малко от половин час дузина мъже се бяха събрали в къщата на Лайф. С нескрито любопитство всички гледаха Лайф,

седнал на един голям стол като в трон. Децата приклекнаха край огнището.

— Знаете защо се събираме — започна Лайф.

Надигна се одобрителен шепот.

— Трябва да изберем нов ярл — извика някой.

Ким, Леон и Юлиан си размениха многозначителни погледи. Става интересно!

— Едва-що изпратихме Ерик, а ти мислиш за заместника му — рече неодобрително Скарф.

— Да, точно така — отвърна безстрастно Лайф. — Племя без водач е слабо. Племято ни има нужда от нов предводител. Някой трябва да взема решения.

— И ти искаш да си този някой, нали така? — рече Скарф.

Лайф вдигна ръце и отново ги отпусна.

— Бих се заел с това, ако пожелаете.

Очите на Тьорги се разшириха от изненада. Представата, че баща му може да бъде новият ярл, явно го изпълни със силно вълнение.

— Имаш моя глас, Лайф — обади се един белокоп воин. — Вярвам, че ще водиш нашето племе също тъй благоразумно, както го правеше Ерик.

— Благоразумно ли? — извика друг мъж, който стоеше до Скарф. — Не може и дума да става за благоразумие. Ерик ни навлече нещастия! Първо, нападението над града ни, после над кораба, накрая засадата на брега. Къде виждате благоразумие в това?

Лайф скочи от стола.

— Как си позволяваш, Олаф? Няма да разреши да обиждаш брат ми!

Мъжът, който се казваше Олаф, не се стресна.

— Казвам само истината. Или може би ти не искаш да я чуеш?

Лайф стисна юмруци:

— Естествено, че мога да понеса истината, глупако. Но Ерик не е виновен за нападенията!

Олаф се подсмихна тънко:

— Може би, може би не е виновен. Но всички видяхме, че боговете не го закриляха. Няма да закрилят и теб, Лайф. Защото си му брат! Затова предлагам Скарф. Той трябва да стане нашият нов ярл!

Скарф изглеждаше изненадан.

— Благодаря — рече той. — Това ще бъде голяма чест за мен.
Децата забелязаха, че Лайф едва сдържа гнева си.

— Боговете обичаха брат ми! — изръмжа той. — Те дори му дадоха меч на Один!

— А после му го взеха — отвърна студено Олаф. — Арнора беше права: този меч ни донесе само нещастия! Добре, че се махна!

Разгоря се оживен спор. Накрая трябваше да се гласува. Всеки от мъжете трябваше да каже кой ще бъде по-добър ярл — Лайф или Скарф.

Тьорги едва се свърташе на място от вълнение. Страните му горяха. Леон, Юлиан и Ким стискаха здраво палци на баща му. След първите осем гласа нямаше решение. Деветият и десетият гласуваха за Лайф, единадесетият и дванадесетият обаче бяха за Скарф.

Решаващ беше гласът на тринадесетия мъж — и този тринадесети мъж беше тъкмо Олаф.

Лайф махна с ръка, преди Олаф да е успял да каже нещо.

— Е, добре — рече изморено Лайф. — Знаем твоето мнение.

Той стана и тръгна с твърда стъпка към Скарф.

— Тогава ти ще водиш племето ни, Скарф — рече той. — Желая ти късмет, в името на Один!

Скарф прегърна противника си.

— Благодаря ти — рече той. — И все пак ни е необходима благословията на датския крал. В края на краищата аз съм управител от негово име.

— Ще получиш благословията му — провикна се Олаф. — Макар и да принадлежим към датското кралство, ние самите най-добре знаем кой ще ни води към благоденствие.

Скарф си пое шумно дъх. Сетне заяви:

— Ще направя всичко, което е добро за Хайтхабу. А твоят съвет винаги ще бъде добре дошъл за мен, Лайф! Най-важното сега е да се освободим най-сетне от тролите.

Лайф кимна мълком, после направи знак на Аса:

— Донеси ни медовина!

— Лайф се справи достойно с поражението — обобща по-късно Юлиан случилото се. Тримата с Ким и Леон седяха на един кей в

пристанището с нозе, провесени над тъмносивата вода.

— Може и така да се каже — отвърна Леон.

— Но аз все пак бих предпочел Лайф да е новият ярл.

Юлиан вдигна един камък и със замах го запрати във водата.

— Стори ми се странно, че и Олаф обвини меча за нападенията.

— Нали и ние мислим така? — попита Леон.

— Да, но по друга причина — отвърна Юлиан.

— Ние не вярваме във фантасмагории. Просто някой много иска този меч.

— Точно така, затова за мен Арнора остава главната заподозряна — заяви Ким. — Откакто мечът се появи в Хайтхабу, тя не скрива желанието си да го има. А сега към това се прибави и...

Леон и Юлиан я погледнаха изненадани.

— Какво още?

— Арнора знаеше за експедицията. Ами ако косматите нападатели са действали по нейно поръчение? И това поръчение е било: донесете ми меча на Один!

Юлиан се почеса по главата.

— Не звучи невероятно, но е само предположение. Липсва ни доказателство.

— Точно така — отговори Ким. — Но както каза вчера Юлиан: намерим ли меча, имаме и убиеца или убийцата. Той беше абсолютно прав. Защо не се огледаме у Арнора?

Леон направи измъчена физиономия.

— Това доникъде няма да ни доведе. Арнора едва ли е оставила меча на масата!

— Едва ли, но спомнете си какво каза Тьорги: Арнора има хижа в гората. Може би е скрила меча там! — настоя Ким.

— Хм... — Леон все още не изглеждаше достатъчно убеден в теорията на Ким.

Ким му се усмихна подкупващо.

— Е, добре, знам, че не звучи много сериозно. Но е по-добре от нищо. Затова, момчета, трябва да се заловим за работа! Нямаме време за губене. Иначе убиецът на Ерик и Гунбьорн ще нападне още веднъж!

КЪЩАТА С ЧЕРЕПИТЕ

Нашите детективи решиха да не изпускат Арнора от очи. Уговориха се да наблюдават на смени къщата на старицата. Трудно намерение, защото Лайф разчиташе на тях при риболова. Имаше цели часове, когато Юлиан, Ким и Леон трябваше да бъдат на Шлай и Арнора можеше да се изплъзне от тяхното наблюдение.

По обяд на втория ден късметът им се усмихна. Тьорги отиде да помага на баща си да поправят едно копие и те останаха сами. Отново седяха в малкия заден двор на къщата, тъкмо бяха закърпили една мрежа и искаха да попитат Аса има ли друга работа за тях. Тогава внезапно край оградата се появи мършавата фигура на Арнора. Вървеше с наведена глава. Съвсем очевидно не ѝ беше до приказки. Малко след това изчезна зад ъгъла на къщата.

Приятелите се спогледаха. Повече не им беше необходимо. Сkochиха и се втурнаха по петите ѝ.

Пред всички тичаше Кия с плющяща от вълнение опашка. Арнора прекоси малкия мост над потока и стигна до северната порта на града. Тя размени няколко думи със стражите и продължи по пътя. Децата ѝ оставиха малка преднина, преди да се приближат към изхода на Хайтхабу.

— Спрете! Накъде сте тръгнали? — попита един от стражите.

— За гъби! — отговори бързо Леон и си спечели възхитените погледи на Ким и Юлиан. — Аса ни изпрати.

— Е, щом е така, минавайте — махна с ръка стражът.

Децата тръгнаха по пътя. Той се виеше през гъста гора. От Арнора нямаше и следа. Скоро стигнаха до един разклон.

— Ама че гадост! — ядоса се Леон. — Сега пък трябва да избираме накъде да поемем.

Ким посочи котката.

— Може би тя има идея...

Котката измяука окуражително и поведе приятелите по пътеката, която завиваше наляво.

— Виждам отпечатъци от стъпки в калта! — ахна Леон. — Браво, Кия!

Ким и Леон се наведоха над следите.

— Наистина са следи — установи не след дълго Леон. — Но как да сме сигурни, че са от старата Арнора?

— Ами, вгледай се по-добре — посочи с пръст Юлиан. — Това са съвсем малки стъпки. Значи най-вероятно са на жена! А пък аз не мога да си представя, че оттук минават често сами жени!

Леон трябваше да признае, че приятелят му има право.

Тръгнаха по лявата пътека. От двете ѝ страни като стена се редяха дървета, израсли гъсто едно до друго. Макар че беше пладне, около тях ставаше все по-мрачно. Продължиха с бързи стъпки напред.

— Мислите ли, че сме на прав път? — обади се Ким след малко.

— Откъде да знам — измърмори Леон. — При това темпо трябваше отдавна да сме настигнали Арнора...

— Шшшт — прошепна Ким в същия миг.

Наостриха уши.

От гората долетя провлачен вой. Кия се притисна към краката на Ким.

— Какво е това? — ококори очи Юлиан.

— Вълци? — предположи Леон.

— Или троли... — добави беззвучно Ким.

— Глупости — ядоса се Юлиан. — Няма никакви троли!

— Не, няма никакви троли — повтори Ким повече на себе си.

Юлиан стисна зъби.

— Да вървим! Арнора трябва да е някъде тук.

Приятелите го последваха. Отново прозвуча зловещият вой. Но този път идеше съвсем отблизо.

„Ами ако и нас ни преследват?“ Тази ужасна мисъл втрещи Юлиан, но той не посмя да сподели подозрението си с Ким и Леон. И без това всички бяха много изнервени.

След петдесетина крачки нов шум ги накара да подскочат. Този път несъмнено беше Кия — котката внезапно беше спряла.

— Какво ти става? — наведе се Юлиан над животинчето.

Кия изостави пътеката и изчезна между две дървета.

Юлиан огледа внимателно мястото.

— Няколко клона са счупени. Оттук е минавал някой! Би могла да е Арнора — предположи той.

Приятелите продължиха приведени напред. Между стволите на дърветата се виеше почти незабележима пътека.

— Тази пътека няма да ни отведе до никъде! — измърмори Леон.

— Както знаеш, Кия никога не се лъже — отвърна Юлиан и отмести настрани един огромен клон, после изсвири тихо през зъби.

— Ето че пристигнахме!

Пред тях се издигаше хижа от тъмно, почти черно дърво, с една врата и едно-единствено малко прозорче.

— Вълшебната къща на Арнора — прошепна Ким. — Трябва непременно да надникнем!

— Не бързай — спря я Юлиан. — Първо да се уверим, че Арнора не е вътре.

Той се наведе, вдигна камъче и го запрати към вратата. Измина минута, без да се чуе нищо. Юлиан повтори опита, но и този път никой не се появи.

— Добре, изглежда, че е чисто — заключи Юлиан.

Само след миг приятелите бяха при хижата и се вмъкнаха вътре. Оставиха вратата леко открената. Очите им свикнаха бавно със сумрака, който цареше вътре. А после онова, което изплува от тъмното, ги изпълни с най-див ужас.

— О, мили Боже! — възкликна Ким и неволно отстъпи крачка назад.

Намираха се пред нещо като олтар. Върху него бяха струпани корени със странна форма, пъстри амулети, дълги пера... и няколко човешки черепа. Белите кости светеха меко в мрака. И за да бъде ужасът на децата пълен, отвън пак се изви зловецният вой. Може би е вятърът, но може да бяха и вълци или...

— Как какво... какво е това тук? — заекна Юлиан.

— Сигурно е необходимо за магиите — Леон се опита да звучи спокойно. — Но не виждам меч. Трябва да се огледаме по-добре.

Юлиан не можеше да отмести поглед от черепите.

— Мислиш ли? — попита неуверено той.

— Да. Така и така сме тук — рече твърдо Леон.

Той се обърна и тръгна към една от раклите. В същия миг вратата се затвори зад тях със силен трясък.

ДВАТА ГАРВАНА

Децата подскочиха и се обърнаха.

— Какво търсите тук?

На вратата стоеше Арнора, цялата в черно. На раменете ѝ бяха кацнали два големи гарвана. Тя прониза приятелите с леден поглед, сетне дрезгавият ѝ глас отново изпълни помещението.

— Попитах ви нещо!

— Много съжаляваме, че нахлухме неканени при теб — започна Юлиан.

— Не говори глупости, в името на Один! — пресече го Арнора.
— Търсите нещо. Или може би искахте да откраднете нещо...

— Не, не — отвърна бързо Юлиан. — Нищо не сме искали да откраднем. Но ти си права, че търсехме нещо.

И Юлиан сведе поглед.

Арнора кимна замислено.

— Този път ти вярвам. Освен това знам какво търсите. Мечът, нали така?

Децата кимнаха мълчаливо. Арнора отметна глава назад и се изсмя гърлено.

— Мечът на Один! Ако някога се озове в ръцете ми, веднага ще го унищожа. Той носи само нещастия — старицата посочи покритата с кожа пейка. — Седнете.

Нашите детективи се подчиниха колебливо. Кия скочи в скута на Леон и се втрени в двата гарвана. Леон забеляза, че и гарваните проявяват голям интерес към котката. На Леон му се стори, че животните разговарят с очи. Внезапно той усети, че тези две птици не

са обикновени гарвани. Спомни си, че в света на викингите има доста необясними, дори магични неща...

Арнора се облегна на олтара.

— Мислите, че имам нещо общо с изчезването на Гунбьорн и смъртта на Ерик, нали така? — рече тихо тя.

Децата мълчаха смутено.

— Виждам го в очите ви — продължи Арнора. — Вие ме подозирате. Толкова е близо до ума. Една дърта вещица, която иска да притежава меча на Один, за да стане още по-могъща. И ето ви в къщата ми. Не откривате меча, но виждате това — и тя посочи с палец черепите зад гърба си.

— Какво е това? — не сдържа любопитството си Юлиан.

Арнора се усмихна едва-едва.

— Тук установявам връзка с боговете. С Один, Тор, Фрейя — според необходимостта. Черепите са на мъжа ми, родителите ми и моя брат, които отдавна се преселиха в царството на мъртвите. Черепите ми помагат да говоря с боговете.

Един от гарваните отвори клюн и изграка.

Сега пък Леон не се стърпя и попита:

— Ами гарваните?

— Ах, моите хубавци, ли? — сепна се Арнора, сякаш едва сега забеляза големите птици. — Това са гарваните на Один — Хугин и Мунин. Один ги изпраща във всички посоки на света, както знаете, за да му носят вести. Затова сега са при мен.

Леон веднага се досети.

— Один иска да научи какво знаеш за убийствата!

— Бързо мислиш! — подсмихна се Арнора.

— Това означава ли, че те подозира? — не спираше да пита Леон.

Арнора вдигна рамене.

— Може би. Но Один ще изпрати гарваните и в Хайтхабу, сигурна съм в това...

Мислите препускаха през главата на Леон. Нима Арнора разиграваше шоу, за да отклони вниманието от себе си? Може би мечът все пак е в хижата. Леон би дал всичко, за да може да хвърли един поглед в раклата.

Повторно гракане го накара да вдигне поглед към Арнора. Мунин се беше втренчил в Кия. Леон отново остана с впечатление, че

животните си говорят, макар че му се струваше доста откачено.

— Вашата котка... — прошепна замислено Арнора. В очите ѝ внезапно заблестя пламъче. — Тя е различна, много различна. Толкова вълшебна, толкова хубава.

Ким поклати глава.

— Не, Кия е една съвсем обикновена котка!

— Глупости говориш, не е! — отсече Арнора. — Но аз разбирам защо я пазиш като съкровище. Искаш я за себе си. Не се бой, няма да ти я отнема. И ето че стигаме до нещо съвсем друго: чудя се какво да правя с вас.

— Ами много просто — отвърна Леон пресилено любезно. — Ще ни пуснеш да си вървим.

— Не. Вие в края на краищата нахлухте в дома ми. Би трябвало да знаете какво наказание ви чака.

— Заблудихме се и ти се извинихме — рече Юлиан. — Наистина съжаляваме, че те заподозряхме. Просто искахме да изясним случая. Прости ни, моля те!

Арнора взе един от черепите и го разгледа внимателно.

— Баща ми — обясни тя. — Той беше горд човек. Но също така мъдър и проникателен. Питам се дали щеше да нареди да ви убият, защото сте нахлули в дома му.

Ледена тръпка полази гърба на Юлиан.

— Крадците не заслужават друго, освен смърт — продължи Арнора. — Обаче баща ми би ви попитал за причината, поради която сте нахлули в дома му. А след това щеше да ви остави да си вървите.

Юлиан, Ким и Леон си отдъхнаха с облекчение. Арнора върна черепа върху олтара.

— Баща ми би ви пощадил само по една причина. За да разкриете истината и да заловите убиеца. Същото смятам да направя и аз. Можете да си вървите. Но ви предупреждавам: престанете да ме дебнете.

Приятелите обещаха тържествено. Когато се надигнаха от пейката, Хугин и Мунин размахаха криле, отделиха се от раменете на Арнора и кацнаха пред Кия. Последва нов интензивен разговор с очи. После Кия внезапно се втурна напред. Съвсем забравила децата, тя профуча през вратата. Гарваните я последваха с гракане.

Приятелите погледнаха удивени Арнора.

— Няма нищо — успокой ги старицата. — Хугин и Мунин очевидно чува достатъчно от мен. Нямам власт да ги спра.

Детективите се втурнаха след животните, радостни, че се измъкват от мрачната къща с черепите.

Кия припкаше по тясната пътека, по която бяха дошли. Гарваните отначало летяха ниско над нея, после се издигнаха във въздуха и изчезнаха от очите на децата.

— Какво ли е намислила Кия? — извика Леон.

Ким вдигна рамене.

— Добър въпрос. Изглежда така, сякаш бърза да се върне в Хайтхабу.

— Е, добре, да видим каква изненада ни чака там... — примири се Леон. — Важното е, че се измъкнахме от тази къща на ужасите.

— Вярвате ли на старата магьосница? — попита Ким.

— Аз да! — изпuffтя Юлиан. — Иначе нямаше да ни пусне. А сега съм любопитен къде ни води Кия.

ОПАСНА ИГРА

Малко по-късно Ким, Юлиан, Леон и Кия стигнаха до градските стени. Нямаха проблеми със стражите, които ги пуснаха да влязат, без да задават въпроси. Кия отново пое водачеството и се втурна към центъра на града.

— Погледнете, тя тича към дома на Скарф! — досети се Ким.

И действително, котката вече достигна солидната къща на новия ярл. Там ги очакваше следващата изненада — на покрива бяха кацнали двата гарвана...

От голямата къща долиташе шум. Вратата се отваряше и затваряше. Носеха се рогове за пиене, бъчви и заклани свине.

— Изглежда, че Скарф готви празник. Нали трябва да почерпи за избирането си за ярл — рече Ким.

— Да — съгласи се разочаровано Леон.

Той, също като приятелите си, се надяваше, че ще открият доказателство за убиеца или убийците, а ето, че се озоваха сред приготовления за пиршество.

Юлиан се отпусна обезкуражен в тревата.

— Всичко е напразно, отново сме там, откъдето тръгнахме.

— Дали Арнора не ни е подвела — усъмни се Леон.

Ким се усмихна:

— А може да са били и тролите. Вече наистина не знам на кого да вярвам. Вижте там, идва Тьорги.

Младият викинг ги видя и дотича при тях.

— Къде изчезнахте? — попита той с усмивка.

— Кърпихме мрежата, после отидохме за гъби — за съжаление напразно. — Юлиан, както винаги, измисли извинение, което звучеше достоверно.

— О, тогава следващия път просто попитайте. Аз добре познавам горите — обясни Тьорги.

— Скарф подготвя голямо угощение, а? — попита Леон.

Сянка премина по ведрото лице на Тьорги.

— Да, естествено. И ние ще дойдем — но по-късно. А сега трябва да отида при баща ми. Обещах да му помогна. До скоро!

Приятелите махнаха на Тьорги.

— Сигурно не е леко за Лайф и семейството му да празнуват със Скарф — обади се Ким.

— Лайф загуби достойно. Спомнете си как поздрави Скарф след поражението си — възрази Юлиан.

Зад тях някой изпъшка шумно:

— Хей, вие тримата! Я, помогнете!

Приятелите съзряха Олаф, който търкаляше към дома на Скарф огромно и очевидно тежко буре. Те се втурнаха да му помогнат.

— Благодаря — рече Олаф, когато се добраха до къщата, и избърса потта от челото си. — Време е да се изпразни това буре. Тогава ще стане по-леко — пошегува се той. — Ще ми помогнете ли и за следващото?

Преди да тръгнат, на прага на къщата се появи Скарф в отлично настроение. До него вървеше кучето му Орм. Кия веднага скочи на рамото на Ким. Козината ѝ настръхна като телена четка.

— Добре дошли, приятели! — провикна се Скарф. — След малко всички вие можете да седнете на празничната маса.

— Да, ярле — отвърна Олаф. — Но преди това трябва да добутаме още малко медовина.

— Точно така, в името на Тор! — съгласи се Скарф и се разсмя гръмко. — Хубаво е, че помагате. Ще се видим после!

Но не беше само още едно буре. После децата помогнаха да се подредят горски плодове, прясна риба и топъл хляб на масите, наредени в къщата и в кръг пред нея. В центъра на кръга гореше голям огън.

— Така, а сега остава само да дойдат и гостите — рече доволно Ким, когато приключиха.

— Като гледам, тук скоро ще стане горещо.

— Несъмнено! — отпусна се Юлиан на една пейка.

— О, не, ето го пак това куче! — извика в същия миг Ким.

Орм тъкмо излизаше през вратата и се втурна право към тях. Кия направи гърбица.

— Защо му е притрябвало да идва при нас? — изпъшка Ким.

— Не се паникьосвайте, аз ще се оправя — заяви Леон и тръгна съвсем спокойно срещу огромното куче. Орм спря и завъртя опашка.

Леон протегна ръка с всичката необходима при такива случаи предпазливост. Кучето я подуши и близна.

— Знаех си аз, че ти си едно много мило куче — похвали го Леон. Наведе се, грабна от земята един клон и го запрати надалеч.

Орм се втурна след него и му го донесе.

— И можеш да носиш на всичкото отгоре, браво, браво — похвали го Леон. — Сега обаче ще се отдалечим малко от другите. Работата е там, че Кия не те харесва особено.

Леон изтича към една от малките поляни между къщите, но остана в полезрението на приятелите си. Той отново хвърли клона няколко пъти. Орм не можеше да се насити на играта. Всеки път той се хвърляше с изплезен език след клона и го носеше на Леон. Само веднъж спря и се разлая — когато видя да приближава Скарф. Новият ярл им махна и продължи към къщата.

Леон клекна, взе главата на животното между ръцете си и го погали.

— Ти си страхотно куче. Добре възпитано и бдително. Трябваше да те вземем в гората, когато ни нападнаха тролите или каквото там беше. Надявам се, че ще заловим убийците на Ерик и тогава... Хайде, дръж...

Леон поиска отново да хвърли клона, но спря и се вгледа в кучето. Нещо с Орм не беше наред. Тялото му се вкамени. Орм оголи бърни и изръмжа.

— Какво ти става? — почуди се Леон и се засмя неуверено. Но смехът му пресекна, когато видя студените жълти очи на животното. Орм внезапно отвори муцуна и показа страховитата си ухапка.

От ужас Леон падна назад. Той инстинктивно грабна клона.

— Остави ме на мира! — извика Леон с разтреперан глас.

Орм скочи към него. В паниката Леон замахна с клона и прасна кучето право по носа. Орм отстъпи и потрепери.

Леон използва този момент, скочи на крака и хукна да бяга, като викаше за помощ. Огледа се и видя приятелите си и Скарф, които

тичаха към него. Но Орм не се считаше за победен, напротив. Той се спусна след него и се опита да го захване за крака. Леон падна.

Момчето размаха ръце и крака. Орм изквича от болка, после го захвапа. Между зъбите му попадна десния крак на Леон, но момчето извади късмет — дебелата кожа на подметката предпази стъпалото му. Леон се отскубна и понечи да се изправи, но кучето беше по-бързо. То се хвърли върху Леон и го събори на земята. Леон чу страшното му ръмжене и лай току над главата си.

— Орм! — изрева един глас. — Веднага тук!

Ръмженето утихна и кучето отстъпи назад. Леон вдигна предпазливо глава. Приятелите му вече бяха до него, а също и Скарф, който се караше на кучето.

— Всичко наред ли е? — попита загрижено Ким.

Лицето на Леон беше бяло като сняг.

— Поне така си мисля — измърмори той, докато оглеждаше крака си.

Ким се обърна разгневена към Скарф:

— Защо твоето куче нападна Леон?

Скарф вдигна рамене:

— Съжалявам. И аз не мога да си го обясня. Той всъщност е много добър. Освен това обича деца.

Орм седеше кротко до господаря си. Но не изпускаше Леон от жълтите си очи.

— Не бива да оставяш това куче да тича свободно — не спираше да се гневи Ким. — Орм трябва да стои вързан.

— Ти вероятно си права — отвърна тихо Скарф и сложи ръка на раменете на Леон. — Радвам се, че не ти се случи нищо лошо, момчето ми. Искам да се погрижа за теб, в името на Один! Ако имаш нужда от нещо, само ми кажи.

— О, няма нищо — махна Леон.

Всъщност искаше само едно — Скарф да си тръгне и да отведе Орм. Накрая Скарф изпълни тайното му желание.

— Ще се видим след малко. Надявам се, че въпреки всичко ще дойдете! — рече Скарф, преди да се върне в къщата с Орм.

— Ох, добре, че ти се размина с това. Бих искала да знам какво го прихвана тоя пес — изпуфтя Ким.

— Уместен въпрос — кимна замислен Юлиан.

— Защо внезапно стана агресивен? Да не би да го ядоса с нещо, Леон?

Леон поклати глава.

— Не. Играехме с пръчката... — той си припомняше всички подробности.

Внезапно очите му се разшириха от изумление. Беше му хрумнало ужасно подозрение. И той го сподели с приятелите си, снишил глас. Всички ококориха очи.

ДОКАЗАТЕЛСТВОТО

Пет минути по-късно бяха пред къщата на Лайф. Отвори им Тьорги.

— Можеш ли да ни кажеш къде е ризницата на Ерик? — попита направо Леон.

— Разбира се, тук е. Но защо ти е притрябвала, в името на Тир?

— Може ли да я погледна? Моля те, важно е — извика Леон.

Тьорги вдигна рамене и влезе в къщата. Малко след това се върна с кожената ризница.

— Може ли да я взема за малко? — помоли Леон.

— Не знам, защо ти е?

— Наистина е важно! — настоя Леон. — Ще ти я върна след празника.

— Всъщност би трябвало да питам баща ми, ама той не е тук — колебаеше се Тьорги, но накрая се съгласи.

Нашите детективи се скриха зад една ограда и разгледаха внимателно ризницата.

— Знаех си аз, че сме на правилна следа — рече накрая Леон с пресипнал от вълнение глас.

— Да вървим.

Над Хайтхабу се беше спуснала северната нощ. За пръв път, откакто децата бяха в града на викингите, небето беше ясно и обсипано със звезди. Луната плахо показваше сърпа си, а пред къщата на Скарф пиршеството продължаваше вече трети час. Разнасяха се блюда с риба и месо и медовината сякаш нямаше свършване. Настроението беше приповдигнато. Но не навсякъде. На една малка странична маса седяха Ким, Юлиан, Леон и Кия и бяха доста мрачни.

— Трябва да предприемем нещо! — настояваше Ким.

— Да — кимна Леон. Под масата беше ризницата на Ерик. — Но като че ли не е дошъл точният момент.

— Ако почакаме още малко, всички ще се напият и ще ни се присмеят — опасяваше се Ким.

Леон изпъшка. Тя сигурно има право. Но той се страхуваше да се изправи пред събраните викинги и да обвини коварния убиец. Леон разбираше, че рискуват всичко. Ами ако викингите не им повярват? Момчето затвори очи. Тази мисъл го изпълни с паника. Внезапно целият им план му се стори съвсем безумен.

Над шумотевецата се извиси един глас и Леон се обърна да види какво става.

Олаф се надигна, олюлявайки се, от масата до огъня и вдигна рог към небето.

— Да прием за Ерик, който сега е съвсем близо до Один! — провикна се той.

Стотици ръце се вдигнаха във въздуха. Последва наздравица за покойния ярл.

После Олаф помоли за тишина.

— А сега е ред да прием и за нашия нов предводител. Наздраве за Скарф!

Множеството избухна в одобрителен рев.

Скарф се надигна колебливо и благодари. Сетне заяви:

— Вашето доверие е чест за мен, приятели мои. Повярвайте ми, гордея се, че съм приемник на мъж като Ерик.

„Сега!“ — каза си Леон. „Сега трябва да го направиш!“ Той кимна на приятелите си. После скочи и извика:

— Ах, ти, лицемер такъв!

Всички погледи се насочиха към него: в тях имаше недоумение и дори враждебност.

— Какво каза, малкият? — присви очи Скарф.

— Казах, че си лицемер. И не само това: ти си убиец. Убиецът на Ерик! — извика Леон. Той се ядоса на себе си, че гласът му потрепери.

— Да смачкам ли тази жаба? — попита Олаф, стиснал дръжката на меч си.

Скарф махна с ръка.

— Остави го, Олаф. Сигурно медовината го е хванала. Не е ли смешно!

Неколцина се засмяха едва чуто. Но настроението не се промени.

— Смешно, така значи? — разгневи се Леон.

Той събра цялата си смелост, бръкна под масата, извади ризницата и тръгна с нея към огъня. Ким, Юлиан и Кия го последваха.

— Ти си убил Ерик и ние можем да го докажем — заяви твърдо Леон, втренчил поглед в Скарф. Сега гласът му звучеше ясно и уверено.

— Казвам ви, че това момче се е напило — повтори Скарф и отново предизвика няколко учтиви усмивки.

Сега обаче се надигна Лайф и заяви:

— Това, което твърдиш, е чудовищно. Щом смяташ да го докажеш, побързай, момче!

— Скарф е насъскал кучето си Орм срещу Ерик — обясни Леон. — Кучето е убило Ерик, защото е било научено да го направи! Следите от зъби, които открихме по ризницата на Ерик, са от Орм! — Леон вдигна ризницата. В светлината на огъня ухапката на кучето личеше съвсем ясно.

— Но това е смешно — изфуча Скарф.

— Не, не е — възрази Леон. — Днес следобед Орм ме нападна и ме ухапа по обувката. Отначало нямах никакво обяснение за това, защото ние с Орм си играехме съвсем приятелски. Но нещо внезапно разгневи кучето. Какво ли?

Леон се огледа. От всички страни към него бяха втренчени любопитни погледи. Скарф мълчеше с високомерна усмивка и явно бе решил да изчака.

— Орм ми се нахвърли, когато споменах името Ерик. И думата „дръж“, обясни Леон.

Лайф не разбра:

— Е, и какво от това?

— Ерик и „дръж“! — произнесе развълнувано Леон. — Кучето е насъсквано срещу Ерик! Аз случайно споменах двете думи заедно и Орм веднага ме нападна. Скарф е насъскал животното срещу Ерик, когато слязохме на сушата и вдигнахме лагера. Мъжете от Хайтхабу винаги използват този лагер — затова Скарф е знаел къде ще бъдем. Дебнал ни е, най-вероятно с неколцина съзаклятници. А следите от ухапване е трябвало да ни убедят, че това е работа на троли. Така Скарф отклони вниманието от себе си!

Новият ярл удари с юмрук по масата и роговете на сътрапезниците му подскочиха:

— Достатъчно глупости чух! Но това са само предположения, в името на Один!

Обаче нищо вече не можеше да спре Леон. Той дори си позволи лека усмивка.

— Предположения? О, не! Имаме доказателства! — той събу дясната си обувка и я вдигна високо, така че всеки да я види. — Доказателството е тази обувка, която Орм захапа. Сравнихме следите по ризницата на Ерик с тези по обувката ми — те съвпадат!

Настъпи тягостна тишина. Лайф се надигна и тръгна към Леон.

— Покажи — заповяда той и се взря в следите върху ризницата.

Измина почти цяла минута. Леон, Ким и Юлиан не смееха да си поемат дъх.

Накрая Лайф отмести настрана ризницата и обувката на Леон. Гласът му беше вледенен от ярост, когато рече:

— Момчето е право. Следите съвпадат. Ти си убил брат ми, Скарф!

Ярлът се вцепени от ужас.

— Доведи кучето, Скарф — предложи Леон. — Можем да направим опит с него!

— Не! — отсече Скарф, след като размисли кратко и вирна брадичка. Устата му беше като тънка черта.

Лайф направи крачка към него:

— Ти си убил брат ми — повтори той. — Признай!

Скарф кимна бавно.

Децата очакваха, че ще настане суматоха. Но нищо подобно не се случи. Изглежда всички бяха в шок.

— Но защо? — не можеше да повярва Лайф все още.

— Искал е власт, а брат ти се е изпречил на пътя му — хладно обясни Леон.

Скарф се прокашля, преди да отговори:

— Точно така. Моето семейство винаги е било в сянката на вашето. Не само аз бях недоволен от това. — И той хвърли поглед към Олаф, който заби поглед в масата.

— Ти ли нападна Равен и Гунбьорн? — попита Лайф.

— Да, мислехме, че Ерик ще е заедно с тях на борда. Беше удобна възможност. Но Ерик се разболял малко преди тръгването. Нямахме как да го знаем, защото още сутринта бяхме направили засада. Нападнахме кораба, преоблечени като трoли...

Лайф кимна бавно:

— Вие сте убили Гунбьорн. Равен е преживял нападението, но не е могъл да проумее ужасите, които е видял.

— Да — призна Скарф. — Ние го помислихме за мъртъв.

— Кой ти помогна, Скарф? — продължи Лайф.

Скарф вдигна поглед към небето.

— Олаф и неколцина мъже от север, които подкупих. Те направиха в залива лагера, който тези деца откриха. — И Скарф хвърли мрачен поглед към нашите детективи. — Оттам нападнахме и кораба на Ерик, където бяхте ти и децата. Не исках само смъртта на Ерик, но и меча! Мечът на Один!

Леон си спомни с ужас зловещите създания, които внезапно изплуваха от мъглата.

— За щастие и това нападение се провали — процеди през зъби Лайф. — Всички оцеляхме. Но накрая ти все пак успя, ти, подъл убиец. Третият ти капан беше успешен.

Скарф кимна мълком.

Лайф се отвърна отвратен от него. Сетне погали по главите Ким, Юлиан и Леон.

— На вас дължим истината за този подлец!

— Не само на нас — призна Юлиан и повика Тьорги. — Той ни помогна.

Лайф погледна изненадан сина си.

— Така ли? А защо аз не знам нищо за това? — гласът му прозвуча строго.

Тьорги вдигна рамене и въздъхна.

Лайф се наведе над ухото му и прошепна:

— Браво, моето момче!

Сетне отново се изправи и рече твърдо на Скарф:

— Утре ще решим какво да правим с теб и Олаф. Обаче още сега ще върнеш меча и ще се откажеш от поста си.

Охраняван от двама мъже, Скарф напусна угощението и влезе в къщата. Върна се малко след това и положи меча в краката на Лайф. Лайф нареди да го отведат заедно със съучастника му. Сетне вдигна внимателно меча на Один и го задържа пред пламъците на огъня.

— Носи го внимателно, в името на Фрейя — прозвуча старчески глас. Към огъня приближи Арнора. — Той не донесе щастие на Ерик. Точно както предрекох.

— Не — отсече Лайф. — Алчността погуби брат ми, а не този могъщ меч.

Арнора вдигна вежди.

— Вслушай се в предупреждението ми и бъди внимателен!

Още една жена пристъпи до нея — Аса.

— Каквото било, било — рече тя. — Аз предлагам Лайф да бъде нашият нов ярл!

— Да! — извика въодушевено Тьорги, но си навлече такъв поглед от баща си, че веднага млъкна.

Викингите затропаха по масите в знак на одобрение. Докато яките им юмруци налагаха дървените греди, Лайф стоеше в светлината на огъня, вдигнал меча на Один над главата си. В единственото му око блестеше сълза.

— Нека продължим празника! — провикна се някой. — Да живее новият ярл! И тези, които разкриха убийството!

Тази нощ нямаше да се забрави скоро в Хайтхабу. Жителите на града празнуваха, както рядко преди това. Надпреварваха се да канят децата по масите, за да чуят как са разкрили престъплението на Скарф. Аса подари на Ким прекрасна фибула, Леон и Юлиан получиха майсторски изработени ножове, а Кия похапваше отбрани вкуснотии.

Египетската котка се наслаждаваше на вниманието със самочувствие на малка кралица, но както обикновено, си остана непроницаема. Това се промени само веднъж. Когато децата стигнаха до масата, на която седеше Равен, Кия забрави за вкусните рибни парченца. Тя скочи в скута на викинга, който до този миг седеше безучастно на мястото си, погали глава в ръката му и измяука тихо. Внезапно по лицето на Равен пробягна усмивка.

Тьорги веднага забеляза какво става.

— Ей, Равен...

— Кажи, Тьорги? — чу се хриплив глас.

Тьорги подскочи от радост във въздуха.

— Виждам, че отново си тук!

Равен го изгледа изненадано:

— Какво говориш? Нима през цялото време не седях тук?

Малкият викинг се разсмя:

— О, да, тук седеше! — Той явно разбираше, че трябва да е много внимателен. Затова смени темата. — Да ти донеса ли нещо за ядене?

— Да — отвърна Равен. — Донеси нещо и за котката.

Едва призори редиците на празнуващите оредяха.

— Мисля, че и на мен ми е време — прозя се уморено Ким.

— Не само на теб — усмихна се Юлиан. — Тьорги вече заспа на масата.

Това беше самата истина: момчето беше положило глава на ръцете си и сладко спеше.

Ким се огледа. В този момент никой не им обръщаше внимание. И тя изрече това, което си мислеха и другите:

— Не е ли дошло време да спим отново в собствените си легла...

— Искаш да кажеш в Зибентан?

— Да, защо не? Случаят е разрешен! — отвърна Ким и отново се прозя.

— Е, да... И все пак на мен ми е интересно дали наистина мечът на Один носи нещастие — замисли се Юлиан.

— Не можем да останем вечно тук — присмя му се Ким. — Освен това не обичам риба.

— О, да, това разбира се, е много важна причина — засмя се и Леон. — Но нека бъдем сериозни: действително е време да си вървим. Но първо трябва да занесем Тьорги в леглото.

И те повлякоха приятеля си към дома му. Тьорги се остави да бъде сложен в леглото.

— Много сте добри — измърмори той. — Приятни сънища. Ще се видим после...

Ким стисна ръката му.

— Да, може и да се видим отново... Кой знае...

— Хм? — почуди се Тьорги в просъница. — Какво искаш да кажеш?

Ким, Леон и Юлиан замълчаха и оставиха Тьорги да отпътува в страната на сънищата.

— Ще ми липсваш, Тьорги — прошепна Ким и преглътна.

— Хайде, да вървим — дръпна я Леон и поведе приятелите си навън. — По-лошо от сбогуването е дългото сбогуване.

Те затичаха по пустите улици на Хайтхабу, пресякоха за последен път моста и стигнаха до пристанището.

— Там виждам нашия кораб — посочи с пръст Юлиан.

Тогава внезапно над главите им прозвуча гракане. Юлиан вдигна глава и съзря на фона на звездното небе две черни сенки.

— Погледнете, гарвани.

— Дали пък не са Хугин и Мунин? — сети се Ким.

— Откъде да знам, на мен всички гарвани ми изглеждат еднакви.

— Хугин и Мунин са, сигурна съм — реши Ким.

Юлиан се засмя:

— Може и така да е. Не беше случайност, че вчера полетяха към къщата на Скарф.

— Естествено, че не. Не е случайно и това, че сега са тук. Те искат да се сбогуват с нас — предположи Леон и махна на птиците. Гарваните изгракаха отново и този път Кия им отвърна с високо мяукане.

Децата изтичаха към величествения боен кораб, през който бяха влезли в Хайтхабу. Юлиан сложи внимателно ръка на дървените греди, но пръстите му не напипаха дърво, не усетиха изобщо никаква съпротива. Момчето се качи на кораба, следвано от Леон, Ким и Кия. Темпус ги пое в обятията си и ги върна обратно в тяхното време, в Зибентан.

СТРАННАТА МАГИЯ

— Точно четири страници! Както поиска Тебелман! Никакъв проблем! — рече доволно Леон.

Тримата с Юлиан и Ким седяха заедно пред домашния му компютър. Бяха изминали два дни от завръщането им в Зибентан. Приятелите току-що довършиха последните редове от съчинението за Хайтхабу и викингите. Кия се изтягаше върху леглото на Леон и ги наблюдаваше с примижали очи.

— Да — продължи Леон. — Щеше ми се да напишем повече.

Ким махна един упорит кичур от челото си.

— Признавам, че съм впечатлена от викингите.

Леон кимна.

— Нали ти казах. Били са нещо повече от жадни за кръв разбойници. Пътуването до Хайтхабу си струваше.

— И аз мисля така — рече Юлиан. — Беше добре и за съчинението ни.

— Обаче какво разследване направихме само! — усмихна се Ким.

— Точно така — закима Леон. — И какъв вълшебен свят видяхме, нали?

Ким сбърчи чело.

— Не знам — поколеба се тя. — Тролите и елфите не съществуват, нали така?

Леон не отговори. Само вдигна рамене и включи принтера.

Ким се обърна към Юлиан.

— А ти? Какво мислиш ти?

Но и Юлиан мълчеше. Всъщност изобщо не чу последния въпрос на Ким. Когато Ким спомена елфите, той си спомни за трескавия си сън в хижата на Рота. Юлиан видя Рота, която се навеждаше над него, и сърцето му бе обзето от странна магия.

— Хей, Юлиан! — върна го Ким обратно в Зибентан. — Вярваш ли в тролите и елфи след нашето пътуване във времето?

Юлиан се сепна.

— Не, троли, естествено, не съществуват — отвърна той. — Но елфи... хм... може би все пак...

ХАЙТХАБУ — ГРАДЪТ НА ВИКИНГИТЕ

Викингите населявали земите на днешните скандинавски държави Швеция, Норвегия, Дания и най-северните части на Германия. Наричали ги по различен начин — нормани, варяги, руси. Предполага се, че името викинги идва от названието на най-северните райони на полуостров Ютланд, които през Средновековието били известни като Викен. Според други изследователи думата има англосаксонски произход и означава „човек, който напада и граби“.

Тъй като обработваемата земя на север не достигала, около 790 г. викингите започнали да напускат родината си. Всяващите ужас воители нападали крайбрежието на Европа. Повече от 300 години — от около 800 до 1100 г., викингите тероризирали населението на Европа с набезите си. Безпощадните нашественици плавали с бързи и безшумни кораби. Първоначално ограбвали богатите градове и манастири по крайбрежието, по-късно започнали да плякосват и селищата във вътрешността. Така те постепенно завладели големи области от Британия, Ирландия, Франция и Италия. По-късно мнозина от тях се заселили по тези места. С течение на времето викингите приели християнството и постепенно започнали да водят уседнал и мирен начин на живот. Около 1100 г. нашествията им престанали.

Викингите били опитни и безстрашни мореплаватели и добри търговци. Те навлизали с корабите си в устията на реките и плавали нагоре по течението им. Когато не можели да се придвижват по-нататък с плаване, пренасяли корабите на ръце или ги плъзгали върху дървени трупи до следващата река. Викингът Ерик Червенокосия стигнал до Гренландия, а неговият син, Лайф Ериксон — до бреговете на Северна Америка.

Викингите търгували из цяла Европа и отвъд нея. Продавали богато украсени мечове, бивници на моржове, кози, а купували коприна, скъпоценни камъни, предмети от злато и сребро.

Името на град Хайтхабу (Хедби) за първи път се споменава в една френска хроника от 804 г. Предполага се, че градът бил основан

около 770 г. Благодарение на благоприятното си местоположение бързо се превърнал в най-големия търговски център на Северна Европа през 9–10 в. Градът се намирал в южната част на полуостров Ютланд, близо до днешния немски град Шлезвиг. Той бил добре защитен откъм континента и имал директен излаз на Балтийско море по дългия близо 40 км проток Шлай. До най-близките плавателни реки на запад имало само 16 км. По тези реки много лесно се стигало до Северно море. Освен това наблизко минавал голям римски търговски път, който свързвал полуострова с южните части на Европа.

През 808 г. датският крал Гьотрик разрушил съперническия славянски търговски център Рерик и преселил част от търговците в Хайтхабу, като ги задължил да му плащат данъци. Градът бързо се разраснал. В него живеели не само търговци, но и занаятчии и рибари. Животът им не бил лесен. Повечето живеели бедно в пренаселени малки къщи, плътно прилепени една за друга. Според археологическите находки жителите на града рядко достигали възраст над 40 години.

В средата на 9 в. Хайтхабу вече бил важен търговски и културен център. През 848 г. бил обявен за епископски център, а през 850 г. тук била построена първата християнска църква в Скандинавия. За важноста и влиянието му говори и фактът, че от около 825 г. в Хайтхабу започнали да сечат собствени монети. Селището било и мощно военно укрепление. Площта му от 24 хектара била оградена със земни насипи и висока 9-метрова стена.

В началото на 11 в. Хайтхабу постепенно западнал. През 1050 г. войските на норвежкия крал Харалд Хардрад изгорили града почти до основи, а през 1066 г. той бил окончателно разрушен от западните славянски племена. Хайтхабу запустял и изчезнал от картата на Европа чак до началото на 20 в., когато там били направени първите археологически разкопки.

Днес на мястото на средновековния викингски град се намира музейният комплекс Хайтхабу. На територията му е възстановена част от града. Посетителите могат да видят викингски къщи, занаятчийски работилници, улици и да научат много за занаятите, накитите, оръжията, религията, храната, писмеността и корабостроенето на викингите. В музея е изложен един прекрасно изработен меч — същият, който в този роман играе изключително важна роля! Запазена

е и църковна камбана от около 950 г., която също прозвучава в книгата. А в корабната зала е направена възстановка на автентичен викингски боен кораб в реални размери.

Издание:

Фабиан Ленк. Съкровището на викингите

Немска. Първо издание

ИК „Фют“, София, 2008

Редактор: Илияна Владимирова

Илюстрации: Алмуд Кунерт

ISBN: 978-954-625-515-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.